

P. 11
34

NU SE IMPRIMĂ
CĂŢĂ ACĂŞĂ.

NUMĂR DUBLU (48 PAGINI)

ANUL II. No. 4—5 (16—17)

MARTIE—APRILIE 1936

APOSTOLUL

— REVISTA DIDACTICĂ ŞI LITERARĂ —

BIBLIOTECA
DOCUMENTARA
CRAŞUL PIATRA NEAMŢ

ADMINISTRAŢIA CERCULUI DIDACTIC PIAȚA N.

A P O S T O L U L

REVISTĂ DIDACTICĂ ȘI LITERARĂ

APARE ODATĂ PE LUNĂ
SUB ÎNGRIJIREA CERCULUI DIDACTIC PIATRA-N.

Comitetul de conducere și colaborare :

V. GABOREANU, S. PURICE, C. LUCHIAN, V. SCRIPCARU,
EUFR. SĂVESCU, ION DRAGAN, C. TURCU, V. ANDREI,
I. TĂZLĂOANU, EUFR. MANOLIU, ALEX. GHEORGHIU,
M. AVADANEI, D. HOGEA, V. DORNEANU, TEOFAN
MACOVEI, N. PODOLEANU, I. PAPUC, D. ȚIPA,
M. STAMATE, I. RAFAILĂ, I. STROLA.

S U M A R

Optimism	ION DRAGAN
Infrânati dorințele	EUFR. MANOLIU
Bătăia în școală	N. PODOLEANU
Iarna	V. DORNEANU
Pădure	I. VESPREMIE
Cruz	Pr. M. GAVRILESCU
Rurală	TEOFAN MACOVEI
Învățătorul ca factor social	NECULAI MOGA
Cooperativele școlare	TH. URSU
Organizarea șezătorilor	V. CIUBOTARU
Biserica lui Canaanu	I. ȘT. NEAMȚU
Propuneri în leg. cu banca noastră	OCTAV PARFENIE
Prietene	C. LUCHIAN
Străjeria și conducerea de sine	M. AVADANEI
De la asociația generală	S. PURICE
Cărți—reviste	
Pagina oficială	
Dela asociația generală a învățătorilor	
Audiența d-lui D. V. Țoni la Suveran	
Informațiuni	

Optimism

Mihail Eminescu, solul unic al gândului românesc menit să înfrunte eternitatea, compară undeva neamul nostru cu un prinț, care doarme într'o vale înflorită somn de vrajă și peste care apa veacurilor curge fără să-i strice tinerețea....

Este o profundă credință în fapte care imi scoate vie în fața minții icoana acestei tinereți, iar nu numai dragul de metafore și de simetrie.

Și pentru a-mi dovedi aceasta, gândul imi spune că trebuie să uit povestea neamului meu așa cum mi-o spune istoria. Arareori istoria este ceea ce o scrie cărturarul pe răbdătoarea foaie de hârtie sau pe spinarea unui pergament. Documentele sunt mărturiile cuate ce prilejesc gâlceavă între savanți, povestesc frumoase sau înfloritoare episoade și înegresc filele din cronici.

În alt chip trebuie să citești și să înțelegi istoria.

Departa 'n fund de veacuri să ți se deslușască viața norodului ca o vedenie.

Trudite vieți neștiute sau aprige cete de aventură mișună pe întinsul țării mistuit de neguri. În funduri de codru cățarați pe țancuri își fac veacuri de-a rândul ciobanii cu glugă și sarică mițoasă rosturi tainuite cu turme de oi, și răsună codrii cei veșnici de latratul zăvozilor la stâni atârdate pe gheburii de munte... Așa li se scurge viața rândurilor de oameni veacuri multe în noaptea codrului, înfundați și nedând semne ca să scrie despre dânșii slova cărții.

Dar ei au fost via plămădă 18 veacuri purtată în sânul naturii din care ni s'a zămislit neamul.

Și vifor mare s'a prăpăstuit peste stâncile în care norodul de ciobani era adăpostit și nu l-a nimicit. Îndelunga vreme de zămislire l-a fost vitregă. În somnu-i lung, impus de vraja unei istorii maștere, acest neam a avut un moment când a tresărit la viziunea spadei de fulger a unui Arhanghel Mihail, care i-a schițat, în pâl-păirea unui vis, hotarele în cuprinsul cărora avea să se trezească odată. Fulgerul a pierit lăsând noaptea și mai adâncă... Deatunci norodul care era hărăzit să umple cu viața lui cuprinsul pământului de la Nistru pân 'la Tisa, s'a încheșat neștiut în trudnica muncă a ogoarelor, privind adesea vremelnici trecători stăpâni. Pe 'ntinsurile de o rodnicie biblică dintre Prut și Nistru, pustiite ades de secetă și inundații catastrofale, —aducătoare de fosme și pustiu în suflete— se 'ndreaptă de vale Moldovanul cu grai curat

ca 'n vreme de demult și răbdător se uită la puhoaiete revărsate peste țară a stăpânirii nesaturate și vremelnice a Rusiei țarilor. Puternice mișcări de norod vânos se simt în trupul românesc din cuprinsul Ardealului prin revoltele lui Horia Cloșca și Crișan și apoi a Regelui Munților; dar puternica ființă a neamului nostru, cu inima, plămâni și creierul în vechea și mica Românie, dă semne de viață, de care **la act lumea**, prin faptul Unirii de la 59, prin războiul independenței și abia prin zvârcolirea din războiul cel mare **se naște** cu adevărat poporul român prin jertfe uriașe de sânge, realizându-și ființa prin Marea Unire a tuturor Românilor în cuprinsul pământului legitim stăpânit de viața și munca celor ce de 18 veacuri trăiau pe dânsul.

Sub vitrege vremuri a așteptat în sânul mamei nature veacuri intunecate până și-a împlinit ființa, și această îndelungă și trudnică zămislire să nu fie o garanție că neamul acesta proaspăt născut își are menire sfântă pe lume?

Ca stânca trăiește în noi această credință!

Suntem neam de ciobani și de plugari care 'mpânzim întinsurile cât prinde ochiul în ceața zărilor dintre străvechile hotare și am colindat veacuri îndegurate plăsurile munților și codrilor cu furmele noastre și nu ne-a păsat de fulgerul, ce țâșnea din încrunțata gheană de nor furtunos, ce s'abătea peste spinările încovoiate de munte. Și am înfruntat încredincându-vă.

Și ne-am călît în reștinta noaptea a zămislirii noastre un nat de oameni tari de vână și tari la război. Și ne-am luat la trântă cu visul și ne-am luptat cu zimbriul și cu lupii codrilor din tihără și am răsbît la lumină din noapte.

Orizonturi vaste se deschid în viitor tinereții neamului nostru. Când alte nații se darapănă și se prăpăstuesc în neființă pentru forțele proaspete ale poporului nostru se 'ntinde câmp de muncă nedeștelenit... Glasul nostru eternitatea nu l-a auzit încă!

ION DRAGAN

Infrânați dorințele.

F. GARCIN
(din L'Éducation Enfantine)

Rousseau, când a scris „Emile” a început cu aceste cuvinte: „totul este bun când iese din mâinele creatorului, totul degenerază în mâinele omului!” Acest aforism a procurat filozofilor aprobări asupra cărora ne gândim să facem oarecare rezerve. Nu este vorba, în adevăr, de a pune la îndoială perfecțiunea operei Creatorului, însă cum fiecare dintre noi este și produsul creațiunii sale, iată-ne autorizați să ne credem individual perfecți. Și, în adevăr, este destul de rar să întâlnești un individ care să nu aibă costisită părere despre sine. Dacă este așa, cum să admitem că totul degenerază în mâinele acestei perfecțiuni?

In partea doua a aforismului este o contradicție scoasă prin anticipație pe vârful muntelui Sinai și pe flancurile lui. Cuvintele divine căzute din aceste înălțimi brăzdează de două mii de ani cu fulgerile lor câmpurile universului, spre a îndepărta pe om de pericolele ce-l amenință, și a-l aduce pe căi simple și severe care trebuie să-l conducă la mântuire. Ar fi, cu toate acestea, o greșală să se creadă că aceste căi sunt așa de simple, după cum vrea să ne facă să admitem afirmația prea tranșantă a filozofului. El se grăbește, dealtfel să adopte o rectificare care pune în gardă o credulitate prea ușuratică, dându-ne de veste că copilul are nevoie să fie cultivat printr'o forță educatoare care emană dela natură, de la om, și de la lucruri. Cât de repede se complică situațiile sub efectul forțelor acestor trei educatori diferiți, adesea înclinați să se contrazică, așa de rar uniți spre acelaș rezultat! Natura impune copilului dorința de satisfacere, omul ridică în fața satisfacerii dorințelor, toate obstacolele egoismului său, iar lucrurile îndepărtează foarte adesea mijlocul de a trece peste aceste obstacole. De pildă, copilul încearcă nevoia de a se hrăni și în consecință, dorința de a mânca, dar omul intervine și-i zice: „Măsoară-ți pofta de mâncare, ai răbdare, sau mulțumește-te c'o porție mică”. Iar lucrurile îi impun, spre a-și câștiga această porție, o muncă fără de care nimic nu se poate avea. Dacă, din fericire aceste trei forțe se acordă pentru ca dorința să fie satisfăcută, individul acceptă realitatea; dar dacă această realitate îi impune un refuz, voința intervine, se opune, se revoltă contra lui, vrea să-l modifice până ce capătă satisfacție. Iată problema educației pusă în toată asprimea rigoarei sale. Am putea s'o definim în aceste câteva cuvinte: problema educației este aceea a satisfacerii cerințelor omenești. Pătrundem îndată în adâncă înțelepciune a cuvintelor divine: „Feriți cei săraci, că a lor este împărăția cerurilor!” „Feriți cei blânzi și ierțători!” „Feriți cei curași cu duhul și iubitori de pace!” Da, fericiți cei ce-și rezervă bucuria de a-și înfrâna toate dorințele la minimum de necesități, aceia sunt singurii cari curățindu-și inima întâlnesc fericirea, ținta supremă a educației, îndepărtând la maximum obstacolele forțelor omului și ale bucuriilor. Cât de mult s'ar ușura sarcina educației, dacă învățăturile de pe muntele Sinai ar fi ascultate și urmate! Am fi scutiți de preocuparea de a învăța generațiile ce se succed cece trebuie să facă spre a reduce la adevărata lor măsură dominația cerințelor senzoriale asupra voinței; am fi scutiți de periculoasa pasiune, care este aceea de a părea și de a se afirma, de pofta corupătoare a posesiunii, de dorința bolnăvicioasă a dominației, și mai ales, de dorința nesăturată de petreceri, care n'a cunoscut niciodată, nici îngrădire și nici limită. Psihologul ar fi ușurat de toate diversitățile senzoriale și de indescifrabilele diversități afective cari organizează în gândul fiecărui individ un univers particular, insensibil impresiunilor, dar dominat exclusiv de trebuințe și interese. Aceste trebuințe și interese variind nu numai dela rasă la rasă, dela climate, dela latitudini, cu ambianța locală a produselor naturii, dar încă și cu moștenirile psihologice ale indivizilor, cari introduc în percepțiile noastre aceste varietăți și nuanțe pe cari nici o prevedere umană nu poate să le prindă și prin consecință, să guverneze. Corolarul acestor nenumărate varietăți se afirmă prin faptul acesta: nu numai că indivizii nu văd toți aceleași lucruri cu aceiași ochi, dar încă noi dăm în lumea exterioară mai multe lucruri decât primim. Astfel, un îndrăgostit

nu vede de loc pe aceia pe care o iubește, așa cum o vede un altul, părinții nu văd de loc pe copiii lor așa cum sunt. Un pieton nu judecă ca un automobilist, dar acelaș automobilist devenind pieton uită felul de a gândi care-l domina când era la volan. Mergeți la Trocadero în seara tragerei loteriei și încercați să pătrundeți adevărul exclamărilor schimbătoare, protestări în stânga, în timp ce în dreapta izbucnesc aplauze, încrucișarea răsetelor, a ramoarelor, sgomotului, totul declanșat de acest fapt unic: o cifră scoasă dintr'un glob, pe care-l mănuește un mecanician. Și întrebați-vă dacă în adevăr lumea exterioară se reflectează în spiritul emenesc ca într'o oglindă. De ce atunci rămânem surprinși că micuții noștri nu gândesc la fel cu noi? Pentru ce ne mirăm în fața schimbării felului de purtare pe care o au diferitele vârste: cei mici nu văd la fel cu adulții, adulții nu văd ca bătrânii și oamenii din anul 2000 nu vor vedea ca cei din 1934, pentru că cei din 1934 nu mai văd lucrurile cum le vedeau părinții lor din 1900. Un materialist nu vede ca un spiritualist. Universul unui Francez diferă de acela al unui Englez, iar jurnalele ne arată zilnic că universal unui german se îndepărtează în chip sensibil de acela pe care-l concep ceilalți europeni. A trebuit chiar să admitem că Americanii aruncă departe de ei ca rău și inadmisibil ceiace au creiat și recomandă ca bun pentru alții.

Oprindu-ne asupra acestui kaleidoscop suntem obligați să înregistrăm că ceace este important pentru unul nu interesează deloc pe altul și atunci educatorul așezat în mijlocul acestor valuri, hărțuit între toate aceste varietăți poate să aplaude simplitatea aforismului din Emil, poate el să se facă ecoul felicitărilor cari au tămâiat memoria filozofului? Și da, unde este adevărul pentru educatori?

Adevărul educativ nu poate să ne apară într'un conservatism perimat care ne-ar conduce să îngrădim copilul în viața socială așa cum o găsește când vine pe lume. Varietatea acestei concepții n'ar rezista sforțărilor pe care le vor încerca oamenii spre a obține satisfacerea dorințelor lor, oricare ar fi adevărul. Ar fi rău pentru că el ar închide copilul într'o minciună perpetuă. Claparède, care a atacat această problemă, a scris în Era nouă:

„Cum să facem pe copiii să înțeleagă că mai este și alt univers de cât al lor și să-i învățăm să țină socoteală de acest lucru?... Cred că nu este de cât un mijloc spre a ajunge la aceasta: metoda experimentală, metoda activă. Să le arătăm prin exemple vii luate din viața de toate zilele, că universurile lor respective nu corespund între ele.

Astfel să se facă în clasă experiențe, elementare de altfel, de optică. Să se povestească la mai mulți aceiași scenă, și să li se pună în urmă sub ochi, nu numai greșelile lor, în raport cu realitatea, dar și divergențele dintre ei. Să-i punem să deseneze din memorie un peisaj, o casă, un monument sau un obiect oarecare din oraș sau din casă; apoi să le arătăm cât de fanteziste sunt cea mai mare parte din aceste desene. Să li se spună: „Sunteți cu toții de bună credință. Ați voit să reproduceți exact realitatea. Ați vrut să le desenați în adevăr așa cum sunt. Vedeti, cu toate acestea iluzia a cărei victimă ați fost fără voia voastră.

Arătați-le originea acestor iluzii, arătați-le că fiecare deformează mai mult sau mai puțin, ceace a văzut și auzit. Să-i facem să pipăie toate acestea.

Subscriem bucuroși la concluziile d-lui Claparède, și suntem cu el spre

a admite că educatorul poate să găsească în adevărurile zilnice ale vieții active și ale pedagogiei care știe să le prindă, mijloace concrete spre a face pe copii să ia cunoștință despre varietățile involuntare ale gândirii lor respective, acelea ale dorințelor lor individuale, și grație acestor recunoașteri să și le corecteze.

Această cale practică nu este alta de cât realizarea concretă a învățământului toleranței. Se poate, de altfel, destul de bine, totdeauna cu ajutorul exemplilor sau a subiectelor scoase din viața de toate zilele, să se pună copiii în fața varietăților omenești asupra concepției despre lucrurile cele mai diferite și mai numeroase, și să li se arate că îndepărtările gândirii dela calea cea adevărată, câștigă prin a fi corectate prin indulgențe reciproce, singurul mijloc de a trăi în pace. Educatorul așezat pe acest teren al adevărului nu va întârzia, fără să lase nimic să degenereze, de a atinge adevărul suprem care constă în a dirija voința asupra înfrânderii diverselor dorinți. Din cauza goanei neînfrânte a satisfacerii dorințelor, se ivesc toate nenorocirile omenești.

Dacă, creatorul tuturor lucrurilor a dat omului dorința, tot el l-a dat, deasemenea voința spre a reglementa exagerările, și inteligența ca să le înțeleagă. A înțelege această trebuință a măsurii, a înțelege necesitatea indulgenței și dirijând voința conform cu aceste două lumini, iată adevărul pentru educatori. Nu-i mai rămâne de cât să-și asigure victoria datoriei împlinite.

EUFROSINA MANOLIU

CONSIDERAȚIUNI ȘI SPICUIRI ASUPRA DISCIPLINEI ȘCOLARE.

Bataia în Școală.

Omagiu D-lui Ioan Popa—Șerbești, dascălul meu care a tăcut și a muncit pe ogorul școlii, irosindu-și sufletul și dăruindu-l cu înrădărire de adevărat apostol.

Din timpurile cele mai vechi în cari se pomenesc școlile primare publice—(școlile primare la chinezi, cunoscute cu 2400 ani înainte de Hristos)—bataia a fost considerată ca un instrument esențial în propășirea educațiunii. La toate popoarele vechi, educația în general și învățământul în special—a avut un caracter mecanic—adică munca educației se reducea în a se impune prin supunere orbească la regulile și poruncile educatorului.

Copiii cari din diferite cauze se îndepărtau dela această supunere, trebuiau să fie readuși cu forța. Intrucât nu era o cunoștință clară a deosebirilor caracteristice dintre sufletele copiilor și tocmai de aceea, nu era nici o năzuință de a potrivi regulile de educație și poruncile educatorului, cu felul de a fi al fiecărui copil,

Erau prin urmare, deoparte regulele de educație; iar de alta, toți copiii egali în fața acestor reguli. Între acești doi factori, rolul educatorului era să aplice mecanic pe cel dintâi asupra celui de al doilea.

Tot ceiace se opunea la această aplicare mecanică, trebuia înlăturat, firește—tot mecanic. Piedicile cari se iveau în cursul acestei aplicări și cari isvorau din caracterele deosebite ale vieții sufletești ale copiilor, erau înlăturate scurt și dureros cu ajutorul bătăiei.

În munca educației nu exista preocuparea cunoașterii sufletului copilului și de aceea nu era nici preocuparea vreunei potriviri cu acest suflet.

Nici chiar deosebirile esențiale între copii și omul în vârstă nu erau cunoscute.

Viața sufletească a copilului era explicată după asemănarea completă cu viața sufletească a omului în vârstă. Tot ceiace omul matur găsea că e bun, drept și folositor, trebuia să fie găsit și de copil la fel. Copilul era potrivit, ca și omul în vârstă, însă cu dimensiuni mai mici. Acest lucru s'a lămurit deabia în timpurile cele noi, când psihologia și fiziologia copilului au arătat deosebirile esențiale dintre viața sufletească a omului în vârstă și aceea a copilului.

La acesta din urmă un creier, cantitativ mult mai mic; iar calitativ cu totul inferior față de creierul celui dintâi.

Această deosebire dintre sufletul copilului și sufletul omului în vârstă, apoi necunoașterea acestei deosebiri și în fine grija de a suzina pe copii, deplin—la regulele educației—aduceau după dănsese în timpurile vechi, o mulțime de piedici în cursul educației.

Dat fiind acest raport dintre copil și omul în vârstă, în timpurile vechi era firesc ca acele piedici din cursul educației, să nu fie înlăturate decât prin forța mai mult sau mai puțin brutală.

E drept, au fost mulți gânditori în timpurile vechi, cari au protestat contra bătăiei în educație, dar atâta vreme cât raportul dintre educator și copil se reducea la constrângerea acestui din urmă, de a se potrivi formal cu regulele educației, fără a se lua în considerație viața lui sufletească deosebită, forța nu putea fi înlocuită cu nimic altceva în educație. Forța cu întreaga ei scară de pedepse a fost sprijinul principal al educației, până când în timpurile noi s'a dat însemnătatea convenită problemei cunoașterii vieții sufletești caracteristice a copilului.

Cu cât creștea însemnătatea cercetărilor psihologice, cu atât se vedea mai clar că natura sufletului omenească, are o mulțime de resorturi, a căror mănuire mesetugită face inutilă bataia în educație.

Tot așa, potrivit cu progresul civilizației, cu cât se desvolta mai mult sentimentul demnității omenești, cu atât întrebuintărea bătăii în educație, apărea într'o lumină mai urtă.

Astfel filosoful și pedagogul John Locke, care a scris cea dintâi psihologie completă a gândirii omenești, spune că educația trebuie să se întemeieze pe cunoașterea deplină a sufletului copilului și pe luarea în considerație în orice moment a individualității acestuia. Bataia trebuie înlăturată cu desăvârșire din casă și din școală și

ceiace se făcea înainte cu bătaia, se poate face cu stimularea și dezvoltarea sentimentului de onoare și demnitate în sufletul copilului.

Deci odată cu afirmarea valorii cercetării psihologice și a sentimentului de demnitate omenească, bataia încetează a mai fi considerată ca un mijloc esențial în munca educației și începe a fi considerată ca o scădere și jicnire a scopurilor nobile urmărite prin educație.

Din acest moment însă apare și problema bătăiei în educație.

În adevăr, pe deoparte educația modernă exclude bătaia; iar pe de altă parte, totuși bătaia este întrebuințată de multe ori în educație.

Dacă condițiunile generale sub cari se desfășoară educația modernă înlătură bătaia, atunci cari sunt condițiunile speciale, cari aduc după dănsese bătaia?!

Nu numai atât, dar condițiunile speciale cari aduc după dănsese bătaia, sunt de așa natură încât complectează condițiunile generale cari exclud bataia, sau le calcă în picioare?

Iată ce deslegare putem da acestor două întrebări: Educația are doi factori: copilul care trebuie educat și educatorul care desfășoară acțiunea educației. Evident, condițiunile speciale ale educației cari aduc după sine bătaia, sunt datorite sau copilului, sau educatorului.

Copiii nu par egali în fața educației. Prin naștere și prin influența mediului în care trăesc copiii se deosebesc unii de alții în ceea ce privește viața lor sufletească și cea fizică. Aceste deosebiri în majoritatea cazurilor nu sunt nici prea adânci și nici prea superficiale. Există deci un grad de deosebire între copil și copil, cari se menține cam acelaș la majoritatea copiilor. Copilul care face parte din această majoritate de copiii, cari se deosebesc în diferite feluri, dar în aceeași măsură, se numește **copil normal**.

Dacă toți copiii ar fi perfect egali între dânsii, atunci educația ar fi foarte ușoară, căci unul și acelaș procedeu s'ar putea aplica mecanic asupra tuturor. De fapt însă există diferențele dintre copii. Aceste diferențe nu sunt o piedică în mersul educației, datorită putinței educatorului de a se adapta la felul de a fi al fiecărui copil, precum și datorită putinței de a mlădia principiile educației după caz și împrejurare. Această adaptare și mlădiere are însă o limită. Punctul până la care se poate împinge adaptarea și mlădierea fără ca educația să aibă nevoie să-și schimbe procedeele pe cari le întrebuințează, este punctul însuși până la care se întinde **educația normală**.

Deci avem: copii normali și educație normală, sau copii anormali și o educație anormală, adică aceia care se abate dela principiile educației normale. Cu alte cuvinte chipul de a se purta al educatorului față de copilul normal, nu poate fi la fel cu chipul de a se purta față de copilul anormal. Procedeele cari au efect asupra celui dintâi, nu mai pot să aibă efect asupra celui de aldoilea. Totul însă atârună de priceperea cu care educatorul deosebește copiii anormali de cei normali, căci nimic nu poate fi mai dezastruos pentru educație, decât negliizarea acestei deosebiri și întrebuințarea la întâmplare a oricărui procedeu. E clar, educația copiilor anormali se desfășoară în condițiuni speciale; cari aduc după dănsese procedee mai aspre și

chiar bătaia. În această privință sunt edificatoare vorbele marelui pedagog **Amos Comenius** „Cea mai bună formă de disciplină ne-o oferă soarele ceresc, care dă plantelor, continuu: a) lumină și căldură, b) adesea ploaie și vânt și c) rar fulgere și trăsnete, cu toate că și acestea din urmă sunt spre folosul lor”.

„Dacă învățătorul imită această procedură a soarelui, atunci să tindă de a inspira tinerimii supunere și iată cum:

„1) Prin neîncetate exemple asupra acelor ce vrea să-i conducă, prezentându-se însuși ca un viu model. Fără aceasta totul e zădarnic.

„2) Prin cuvinte edificatoare, sfătuitoare și câte odată chiar dojenitoare. Totuși învățătorul să fie foarte atent, ca din tot ce face el — adică din învățare, poruncire și dojenire, să reiasă că el le face cu iubire părintească și pentru binele școlarilor; iar nu pentru răul lor.

„Dacă școlarii n'au putut să pătrundă în deajuns o asemenea intențiune a învățătorului și nu s'au convins de ea, atunci disciplina nu va avea efect asupra lor și ei chiar i se vor opune.

„3) În sfârșit, dacă observă învățătorul că se găsesc și naturi nenorocite pentru care această procedură e neîndestulătoare, atunci să se alerge la alte mijloace mai eficace, ca astfel să nu se lase nimic neîncercat și să nu se despereze, întocmai cum se experimentează cu un loc dovedit ca incapabil cu totul de cultură.

„Căci pentru unii poate să-și aibă valoare aceia ce se zice că un frigian se îndreptează numai cu bătaia”.

„Și dacă o asemenea disciplină nu va folosi într-un nimic celor indisciplinați, va folosi totuși celorlalți prin frica inspirată. Cu toate acestea să se ferească învățătorul de a amenința continuu și de a întrebuița asemenea mijloace la orice ocaziune, ca să nu se sfârșească aceste mijloace înainte de a se ivi cazuri extreme”. *)

În timpul din urmă în țările din apusul Europei și la noi, din inițiativa fostului ministru C. Meissner, s'a început despărțirea copiilor anormali de cei normali.

Pentru copiii anormali s'au înființat școli speciale în cari, pentru a ajunge la acelaș scop al educației, se întrebuițează alte procedee, decât la școlile copiilor normali. S'a făcut chiar școli de corecție, pentru copii cu cele mai rele năravuri și cu totul stricați. La aceste școli — adeseori — foamea, frigul, carcera și bătaia, sunt întrebuițate ca mijloace de educație.

Când însă copiii anormali nu sunt despărțiți de copiii normali, sarcina educatorului este foarte grea.

În adevăr, unul și acelaș educator, trebuie să întrebuițeze în acelaș timp, două feluri de procedee în educație. De aici conflictul între educatori și părinți, mai ales când cel dintâi nu-și achită cu iscusință acea sarcină, după cum vom vedea mai de vale.

După cum vedem, întrebuițarea bătaiei în educație, este datorită mai întâi faptului că unii copii sunt anormali și aceia ce se poate

*) Didactica magna p. 236-238.

face cu copiii normali prin procedee blânde — pline de dragoste — cu copiii anormali nu se poate face decât cu procedee mai aspre. Această asprime câte odată poate merge până la **bătăie**. Inșă această asprime extremă în educație, bătaia — nu poate fi considerată decât ca un procedeu excepțional, aplicabil în cazurile cele mai rare și față de copiii cei mai nărăviți. Astfel putem spune că în această măsură numai, condițiile speciale în cari trebuie să se întrebuițeze bataia în educație, completează și se armonizează cu condițiile generale ale educației, cari exclud bătaia cu desăvârșire din școala modernă. Problema bătaiei în educație are însă o parte foarte urâtă. Este acea parte care privește bataia datorită educatorului și nu copilului,

— În educație singurul prin vina căruia se poate întrebuița bataia este copilul și numai în condițiunile arătate mai sus.

Din nenorocire însă, de multe ori în școală — bataia este întrebuițată din vina educatorului.

Aceasta este bataia care trebuie scoasă complet din școală. Să vedem acum cari sunt cauzele cari fac pe educator de a întrebuița bataia, din vina lui.

Trebuie din capul locului, să spunem că pricinile cari fac pe educator de-a întrebuița bataia din vina lui — reprezintă niște lipsuri datorită cărora un educator — nu poate și nu trebuie să fie în această situație.

a) **Temperamentul irascibil**, adică acei oameni cari se mânie pentru toată nimica și își descarcă mânia prin vorbe urâte și chiar prin lovituri. Mulți educatori au un astfel de temperament și dacă nu au puterea suficientă de voință — pentru a se stăpâni, atunci — la cea mai mică greșeală a școlarului, răspund cu dojeni prea aspre și cu lovituri. Acești educatori sunt o nenorocire pentru școlari și pentru ei înșiși. Căci în adevăr aceștia își consumă în scurtă vreme — puterea lor nervoasă; iar copiii dați în seama lor se aleg cu cea mai proastă educație. Pentru aceștia nu este alt leac — decât abandonarea carierei de educator.

b) **Lenea**. Unii educatori nu vor să desfășoare decât minimum de activitate pentru a răspunde cerințelor carierei lor. Educația pe care o fac aceștia se reduce numai la porunci și executarea acestora de către copii. Dacă porunca n'a fost îndeplinită, atunci urmează scurt lovitura. Dacă n'a fost îndeplinită nici după lovitura dată, atunci mai urmează încă o lovitură.... Adaptarea la sufletul copilului, cunoașterea deplină a caracterului acestuia — cere muncă pe care un educator leneș cu greu o poate da.

c) **Ignoranța**. Un educator care nu se găsește la înălțimea cunoștințelor pedagogice, e foarte dispus să facă o educație mai mult mecanică cu ajutorul bățului. Din nefericire insuficiența cunoștințelor psihologice în general, la unii educatori este vădită.

Care e idealul unui învățător? Să trăiască în amintirea copiilor, elevi ai săi! Câți însă nu-și sfarmă cu propria lor mână, acest monument frumos și trainic. Apoi d) **lipsa de dragoste** pentru cariera de educator. Dacă lipsește dragostea pentru educație, atunci lipsește și respectul față de aceasta și în acest caz — vine în chip firesc

și întrebuințarea acelor procedee cari, degradează nobleța educației.

Greșelele de mai sus sunt, datorită temperamentului și pregătirii educatorului. Să vedem cari sunt greșelile cari se pot înlătura datorită altor împrejurări :

I. E o greșeală dacă neglijezi așa numitele „lucruri mici“. Deosebirea dintre o școală bine condusă și o școală rău condusă, se observă mai ales la astfel de lucruri, pe cari mulți le consideră, drept lucruri fără nici o însemnătate.

Să fie lucrurile acestea de o importanță secundară admitem, dar greșeala e tocmai în aceea că nu le considerăm la fel. Nici învățătorul mai puțin talentat, încă nu trebuie să-și piardă curajul, dacă va înțelege că succesul conducerii școlare atârână în prima linie dela aceea, că totdeauna să urmărim cu cea mai mare atenție așa numitele „lucruri mici“ și să căutăm a învinge orice greutate dela început.

Fără regularitate conducerea nici odată nu poate să fie bună și în această privință are toată dreptatea vorba înțeleaptă: „lucrurile mici conțin în sine pe cele mari“.

Acela care va fi cu băgare de seamă la cele mărunte ale conducerii școlare, acela de bună seamă va îngriji întotdeauna bine și de chestiunile mai importante. Acel ce va considera îndestul „lucrurile mici“ foarte rar va avea necaz cu lucruri mai grele. E peste orice îndoială, că observarea sistematică a mărunțișurilor, când conducem pe copii în curtea școlii, sau când îi lăsăm să umble în grupe, sau când ei sunt în școală—e peste orice îndoială, că în acestea și în toate cazurile—observarea minuțioasă a lucrurilor mici—va fi un mare și foarte pretios mijloc de disciplină—pentru formarea caracterului școlariilor. Aici se dezvoltă multe deprinderi, cari vor decide succesele ce le vor putea ajunge școlarii, când vor fi mari.

Dintre aceste lucruri mici, am remarcat următoarele și vor fi mai multe, demne de luare aminte.

a). La sfârșitul fiecărei recreații dintre ore, pune pe băeți în rând și condu-i astfel în bună regulă în sala de învățământ. Aceasta trebuie să se întâmple totdeauna în acelaș fel, fără imbulzeală sau altă desordine. Dacă curtea nu este petruită, apoi punerea în rând a școlariilor, se face mai bine pe niște scânduri așezate în curtea școlii, anume pentru acest scop și pentru fiecare clasă deosebit.

b). Deprindeți școlarii să umble cu capul ridicat, cu umerii dați bine înapoi, cu mâinile lasate în jos și privind drept înainte. Cresterea nu e complectă, până ce puterile trupesti nu sunt cu desăvârșire susepse intelectului și legilor cizelării morale și sociale.

Trebuie să învățăm pe copii cum să stea, cu să miște și cum să umble. Spre scopul acesta avem trebuințe și de reguli, dar acestea să fie puține și simple și dacă cu copiii procedăm frumos și cu atenție—va fi ușor a le întipări aceste reguli de memorie—presupunând că nu le vor aplica fără gust. Trebuie să deprindem mai întâi copiii la aceste reguli; dar, după aceea călcarea lor, nici odată să nu o suferim fără dojană sau îndrumare la ordine.

c). Să nu deprindem școlarii să umble în vârful degetelor. Unii

nvățători fac deseori aceasta ca să nu fie larmă. E lucru greșit însă, pentru că astfel copiii ușor se deprind a șchiopăta pentru că astfel își deformează degetele îndoiindu-le și pentru că în acest chip nu e ușor și plăcut a umbla.

Copiii pot să umble destul de natural fără ca să producă șgomot mare și la acest fel de mers trebuie să i deprindem.

d). Dacă scolarii răspund saucitesc trebuie să se scoale. Aceasta pretinde cea mai elementară bunăcuviință. Dealtfel chiar și din punct de vedere al trupului, variațiunea între ședere și sculare e foarte bună pentru copii.

Organul de vorbire se mișcă mai bine când stai sus, decât când stai jos.—Scularea trebuie să se facă cu o dibăcie oarecare, copilul să nu se scoale încovoindu-se, sau ridicându-se alene în sus.

e). În timpul cetirei școlarul să țină cartea în mâna stângă. Cartea în mâna stângă și piciorul drept ceva îndărăt aceasta este regula.

Dacă copilul ține cartea cu amândouă mâinile, atunci el de regulă o aduce prea aproape de ochi, și-și pleacă și umerii.

f). Orce lucru trebuie să fie ținut cât se poate departe de ochi. Miopia crește într'un mod îngrozitor.

Date statistice din Europa și din America—arată că numai un procent fracționar sunt miopi dintre copii care intră în școală. Din acești tineri însă, cei cari în etate de 18 ani părăsesc școala, 60% sunt miopi. Această stare de lucruri e îngrozitoare și ea la tot pasul trebuie să-l țină treaz pe fiecare învățător cu simț uman, că e bine să chibzuiască cum ar putea să înlăture un rezultat așa de îngrozitor. Să dăm sălii de clas lumină cât se poate de multă și anume din partea stângă a copiilor, sau eventual din stânga și din dreapta; dar nici odată din față. Pe lângă asemenea recomandațiuni—și o îngrijire potrivită—putem să-i deprindem pe școlarii, să țină lucrurile lor de școală la o depărtare trebuincioasă.

g). Dacă copiii se scoală să nu se reazime de părete sau de bănci. Totdeauna când copilul se scoală să stea pe amândouă picioare și să nu se reazime de nimic.

h). Să insistăm cu toată rigoarea asupra curățeniei, asupra frumusețului și asupra punctualității.

Aceste lucruri sunt eventual de o mai mare importanță pentru copii, decât cunoștințele pe cari le câștigă în școală. Să nu suferim pe copil să arunce hârtii sau alte lucruri prin clas.

Învățătorul să viziteze adeseori banca școlarului—cărțile și requisitele lui. Vor zice mulți: cu acest procedeu se nimicește originalitatea, spontaneitatea—individualitatea școlarului, făcându-i pe toți la fel, făcându-i niște mașini.

Dar, regularitatea și deprinderile metodice nu sunt mijloace dăunătoare.

II. E o greșeală dacă neglijezi controlul în curte.

Dacă copii la școală se deprind cu obiceiuri proaste sau cu vorbe nespălate și murdare, apoi aceasta se întâmplă mai ales în recreații.

Învățătorul trebuie să fie întotdeauna printre scolarii săi, pentru ca astfel să-i ferească de orice necuviință, fără ca prin aceasta să împiedece sportul sănătos, sau recreația nevinovată,

În prezența învățătorului lor, școlarii nu vor alege jocuri proaste cari să neliniștească pe aceia ce nu i-au parte la ele, sau jocuri cari primejduesc sănătatea. Nu se înțelege aici că învățătorul să fie un polițist, ci numai prezența lui binevoitoare va ajunge, pentru a împiedeca dărâpânarea buneicuvințe școlare.

El și cu această ocazie va îndemna pe școlari la o vorbire corectă și o purtare cuviincioasă.

III. E o greșeală dacă te retragi dela jocurile copiilor.

Prezența învățătorului în curtea scoalei are două scopuri: întâi să înlăture răul și al doilea să deprindă binele. Copilul nici odată nu-și desvăluie firea sa întreagă decât la joc. Acolo iese la iveală toată puterea sa fizică intelectuală și morală. Prin joc învață copilul să-și întrebuițeze membrele și tot organismul și prin aceasta sporește sanatatea și puterea lui.

Prin joc învață copilul să cunoască lumea din afară — însușirile naturale ale obiectelor ce-l înconjoară — influența reciprocă a unora asupra altora — raportul dintre el și aceste fenomene și tocmai aceste cunoștinți sunt capitalul său permanent pentru viața întreagă.

Prin joc învață, unde trebuie să încheie alianțe și să muncească în societate cu alții, spre scopul comun; prin joc începe copilul să înțeleagă legăturile morale, începe să simtă că nu se poate să trăiască singur, că el este membrul unei comunități și că trebuie să respecte drepturile acestei comunități, dacă voește ca și drepturile sale să fie respectate.

Prin joc învață copilul să-și iscodească mijloace pentru atingerea scopului; acolo învață a inventa, a construi, a descoperi, a cerceta, a aprofunda în fantezia sa ceiace este departe, a traduce limba faptelor pe limba cuvintelor; acolo învață el întrebuințarea convențională a limbei sale materne. Cu un cuvânt — jocul — este acel mijloc, care dezvoltă puternic toată firea copilului și care prin urmare nu pierde fără urmă. Învățătorul care nu înțelege și nu urmează aceste fapte, acela niciodată nu-și va cunoaște îndestul școlarii și va pierde chipul cel mai natural și mai desăvârșit de a-i controla. Pretutindeni natura copilului rămâne mereu ascunsă, numai la joc nu.

Ce lucru însemnat este deci pentru învățător, ca să aibă simpatia cuvenită pentru spiritul de joc al copilăriei nevinovate și sănătoase, să nu împiedece acest spirit, ci din contra să-l desvolte și să-l îndrepte, spre direcțiuni binefăcătoare.

Câtă demnitate exprimă un asemenea fapt, când omul crescut, cu capul bărbatului matur și cu inima unui copil se joacă.

Câtă deosebire între demnitatea astfel superioară a unui dascăl și între spoială, care frecată puțin se deslipește și lasă să se vadă sub ea materia slabă și bruscă !

Acel învățător, care nu știe să se joace cu copiii fără ca să-și arate „colții“ e de compătimit.

Am arătat în treacăt câteva greșeli ce se pot comite și se făptuesc prea des din nenorocire la noi — pentru a afirma încă odată mai mult, că nu e nevoie de mijloace brutale pentru a ajunge — să avem clase

ideale — copiii bine educați și instruiți; iar noi dascălii, nervi sănătoși și mulțumiri depline sufletești.

Dragostea — nețârmurita dragoste de școală și fanatică iubire de copii, ne vor fi sprijinul cel mai bun și ghidul care poate înlocui citirea a sute și mii de opere pedagogice — pentru a înțelege și a desăvârși pe micuții noștri școlari.

Copiii cari dau ocol școlii — sau dacă sunt siliți să stea nemiscați în bancă, au privirile pierdute, fără a lua parte la învățământ, pot fi niște stricați și leneși; dar și niște vivățari îndărătoici. Să ne silim a-i descoperi pe aceștia și a le îndulci chinul trecerii prin școală; precum facem cu privighitoarea tristă și mută din colivie, care totuși știe cânta neasemănat mai frumos, decât guralivele și gălăgioasele vrăbii, ce sar în voie pe streșina, sub care stă mută marea cântăreață.

Ce înălțător exemplu ? !

Învățătorul privește cu mândrie la sutele de copii ce i-au trecut pe sub mâini și se bucură la gândul că aceștia, bărbați formați — sunt „opera” sa, în vreme ce atâți din ei se bucură poate, că au scăpat de el, că și-au putut mântui sufletul din mâinele lui.

Ar trebui ca înainte de a porni la drumul înțelenit, să se gândească fiecare învățător și la judecata — pe care își vor face-o odată și despre ei acești micuți, cari gândesc, simțesc și nu uită. Și atunci toți ar fi desigur altfel față de ei.

NECULAI PODOLEANU

DOUĂ SONETEiarna

s'au așternut pe câmp veline pagini,
 poeții harnici scot din naftalină
 covoare, giulгии, zale de vitrină,
 o'ntreagă garderobă de imagini...

pe geamul cald, un fulg de nea declină
 și-ascultător de-ale căderii sarcini
 desfășură pe zarea fără margini
 o lacrimă spoită cu lumină...

...procesiune mută, funerară,
 cad, legiune, stele albe moarte –
 pe când eu, urc în lumea cea polară

pe emisferul curb pășind în șoapte,
 se face frig în mine ca afară
 ș'n suflet șase luni pe an e noapte...

pădure

solemnă și-alegorică pădure,
 cu brazii verzi gătiți de premieră,
 speranțe, veșnicii din prima eră,
 pudrate'n zori de zi cu neguri sure,

adesea, numai pentru două mure,
 te-aleră din barieră'n barieră
 și-mi pari îngustă numai cât o seră
 căci spațiu'l frâng atunci de piscuri dure. .

azi, patrie de basme și legendă,
 biografia ta forestieră
 o scrie pădurarul în agendă. .

și-ți fură chipu'ntr'o sumară schiță
 pe când de sus cu ochi de piroșferă
 l-admiră'n gând un pui de veveriță...

VASILE DORNEANU

Cruz

*Cruce la răspîntie de drum,
Inchinătorii ți-au murit de mult...
Sufletului meu, stingher acum,
Ruga cea de taină o ascult.*

*Iți aduce jertfă stropii triști
Din cleștarul plinsului rebel
Dorul milioaneilor de Criști
Răstigniți pe tine, ca și EL.*

*Pic cu pic amarul ni-l desfac
Simbol ce-ai strălucit pe cer de foc
Tu doar îmi spui să sufăr și să fac
Și că Golgothe sunt în orice loc.*

Rurală

*În pogoria serilor rurale
Cînd plugul s'odihnește la pămînt
Prin sounul depărtat desghioc cuvînt
Din cadențări duiioase de cavale.*

*Pe alintări de vînt purtat alene
Scufundă'n voluptoasă desfătare
Și călătorul, singur pe cărare
Și florile sfioase din poene.*

*Crîmpeiu de lemn ce mîngie aleanul
În giulgiul inserării peste sat
Cu tot seninu'n suflet revărsat
Cavalul vechi și-l mîngie ciobanul.*

*Vrednic urmaș al vremurilor moarte,
Dia stîna lui, ascunsă'n virf de munte
Între pămînt și cer durează punte
Și'n doine vechi tot sufletu-și imparte.*

Invățătorul ca factor social

Omul nu există ca atare de cât în societate.

Pentru a se desvolta are nevoie de contactul cu oamenii și de acțiunea educativă a acestora.

Pentru acest motiv educația este o funcție socială. El trebuie să-și aproprie civilizația în care s'a născut prin ajutorul societății. Cu cât cultura și civilizația crește, cu atât apare mai necesară educația socială. Dar și din cauza unei trebuinți metafizice de unitate și totalitate se desvoltă în noi tendința de a realiza unitatea, considerându-ne membrii ai totalității omenești și cosmice.

În vederea acestui scop, invățătorul ca factor educativ, trebuie să urmărească raportul just dintre individ și societate, determinând locul precis pe care elevul dat lui spre educare, îl va ocupa în societate, cât și activitatea lui.

Punând problema pe teren doctrinal, vom aminti de sociologul francez *Emil Durkheim*, care plecând dela faptul concret al educației, găsește cu scop al ei, omul, pentru a uni diversitățile etnice, din statul modern, spre a avea un tip colectiv generic de om, cum cere economia societății. Pentru fiecare epocă are sistemul ei de educație conrespunzătoare mediului și nevoilor timpului; iar pe de altă parte, ființa noastră socială caută din stările sufletești pe acelea ce conrespund necesităților sociale, societatea la rândul ei, are dreptul să-și formeze pe individ, după cerințele ei, pentru că și omul trebuie să răspundă necesităților sociale.

Filosoful neokantian din Marburg, *Paul Natorp*, susține că educația trebuie să determine pe om ca să poată activa la clădirea societății umane.

Omul numai în societate își ridică eul în lumea rurală. Postulatul rural al lui Natorp e egal cu al lui *Kant*, care susține că „*individul trebuie să fie servitorul moral al societății*”.

În lumina postulatului Kantian, înțeleg pe invățător ca factor social, adică prin funcțiunea sa socială educativă trebuie să pregătească, din elevii săi „*servitorii morali ai societății*”.

Menirea aceasta sublimă, invățătorul poate să și-o îndeplinească pe două fronturi și anume :

I. În școală și

II. În activitatea sa extrașcolară.

I. In școală

Maxima latină „non scholae sed vitae, discimus“, constituie un imperativ categoric pentru funcțiunea socială a învățătorului. Întreg învățământul, întreaga activitate școlară a educatorilor, trebuie să urmărească viața de mâine, a elevilor.

Atât partea teoretică cât și cea practică trebuie să aibă ca scop, aplicarea ei în viața socială.

Toate obiectele de învățământ trebuie să fie predate în așa fel, ca elevul când va intra în societate, să fie la rândul său un cetățean util societății, atât din punct de vedere moral, cât și material.

Dacă obiectul matematicii dezvoltă partea formală a elevului, de care are nevoie în viață, apoi în acelaș timp, trebuie să-i slujiască și pentru partea morală.

Judecata matematică aduce folos nu numai economiei sociale, dar în primul rând, trebuie să formeze pe servitorul moral al societății. Folosește pentru formarea omului drept, echilibrat, omului normal, sau după expresia lui Kerschensteiner, omului util societății. Învățătorul în munca sa din clasă, trebuie să analizeze, să cântărească exact toate aptitudinile elevilor, să le dezvolte, conform vocației individuale, în vederea pregătirii unei profesiuni, care-i să-i dea elevului în viață, maximul de mulțumire sufletească.

În scurte cuvinte, prin toată activitatea sa școlară, învățătorul trebuie să urmărească, formarea viitorului cetățean util și moral statului. Să fie un pedagog al muncii educative, în scop social, în slujba creierii valorilor utile statului, omenirii întregi.

II. In activitatea sa extra-școlară.

Dar activitatea socială a învățătorului nu se mărginește numai între cei patru pereți ai clasei, ci și în afară de școală. Servitor moral al societății după postulatul kantian, numai atunci va ajunge învățătorul ceea ce trebuie să fie, când va intra cu tot sufletul în vâltoarea realității sociale. Când va cunoaște, când va simți greutatea realității sociale; când vom vedea pe învățător îndrumând problemele economice prin bănci și cooperative; când vom vedea că el luptă pentru desăvârșirea asistenței sociale; când îl vom prinde adâncind problemele culturale specificul românesc; când îl vom găsi potolind setea mistico-religioasă a creștinilor din raza sa; când îl va preocupa alinarea

celor suferinzi, luptând pentru înlăturarea mizeriilor sociale; când iarăși îl vom vedea canalizând preocupările de ordin politic, în spiritul de ordine, al legalității și al demnității naționale. Pe scurt, când îl vom vedea preocupat de problemele sociale și morale ce stau la baza edificiului social. În cazurile arătate mai sus, cu drept cuvânt vom putea spune că învățătorul e un factor social de frunte în statul român.

Pe acest drum onorabil a fost la datorie, în trecut și este și astăzi învățătorul. Toate reformele sociale din țara noastră, se datoresc muncii apostolice a învățătorimii. Improprietățile, votul universal, problema culturalizării a idealului național, a ridicării satelor și orașelor noastre, toate sunt rezultatele muncii noastre, alături de preoțime ce luptă în numele lui Hristos. Sub pretextul politicii, aventurierii societății de azi, împiedcându-se de dârzenia noastră pe câmpul social. încep să ne strige: înapoi la catedre, înapoi la altare! Eu le răspund cu vorbele lui Foerster: „Înapoi la Hristos, înseamnă înapoi la viață și înapoi la viață, înseamnă înapoi la Hristos” (*Christentum und Padagogik*).

În noi nu există trădarea! Am luptat ca martiri pentru rezolvarea problemelor sociale și urmând cu o conștiință apostolică postulatul moral al lui Kant, am fost servitorii morali ai statului român și vom fi înainte!

Preot M. GAVRILESCU
Învățător

Cooperativele școlare.

Art. 190 din legea învățământului primar prevede: „ca mijloc de educație și instrucție în conformitate cu cerințele vremii și ale dezvoltării sociale, se va înființa câte o cooperativă școlară, cu elevii, pe lângă fiecare școală”.

În acest aliniat, putem vedea clar scopul asociațiilor de elevi: *pregătirea pentru viața practică.*

„Copilul fiind o ființă biologică, nefiind apt pentru o muncă regulată, ascultă mai mult de pornirile instinctive. Școala are menirea, ca pe orice cale, să facă o ființă practică și muncitoare”. (R. Motru).

Prin înființarea cooperativelor școlare, nu se urmăresc scopuri materiale, din acele ce ar tenta pe oamenii maturi cât și pe elevi.

Scopul acestor cooperative este idealist, căutând a deprinde pe copil de mic cu încrederea în aproapele său, dându-i curaj de muncă proprie.

Dealtfel și activitatea acestor cooperative se poate desfășura în 5 direcții, cu un folos real pentru viața post-școlară, așa: 1) aprovizionează pe elevi cu cele necesare, pe un preț ieftin, scoțând specula intermediarilor; 2) economisește depunerile eventuale ale elevilor; 3) organizează munca în atelier, grădina școlară, adunarea plantelor medicinale, etc.; 4) valorizează produsele muncilor întreprinse și 5) ajutorarea celor săraci cu haine și cărți.

Aceste 5 direcții, ce-ar părea la prima vedere cam disparate, putându-se forma 5 soiuri de cooperative, pot fi mijloace eficiente de educație socială, cu efecte reale în viața de mai târziu a elevilor.

Inercând o astfel de cooperativă, deodată numai cu 1 sau 2 secții din cele enumerate este un nou pas în domeniul realizărilor practice, alături de atelierele și grădinele școlare.

Munca organizată în mod colectiv, face ca din școală să creiem oameni sociabili.

Dealtfel rolul școlii este de a merge în pas cu vremea și să prevină noile forme ale vieții.

Știind că, la baza muncii stă sociabilitatea, cooperativele școlare au rolul de a pregăti pe tinerii de azi pentru viața de mâine când se prevăd enorme schimbări sociale.

În țara noastră, aceste cooperative școlare au fost începute de D-I Ionescu Pașcani¹⁾. Cooperativele școlare n'au pornit nicăiri din inițiative oficiale, ci din nevoi locale, prevestiri ale unei lumi noi la promotori și realizatori de început D-nii Mina Grădinescu, I. Ciolan și I. Cepoiu-Roman.

Fiind obligatorii prin legea învățământului primar din 1934, aceste cooperative școlare vor lua o dezvoltare vrednică de menținat: în preajma examenelor de definitivat și înaintare, prevenim pe candidați să dea tot obolul lor, aceasta fiind o chestiune din cari ar putea fi interogați, — (în domeniul activității practice).

1. A nu se confunda începutul acesta, cu începutul cooperativelor sătești ale lui Hătru Hareț.

La începutul anului școlar 1933-1934, am încercat o asemenea cooperativă cu elevii curs-complimentar, pe cari o continuăm și'n prezent, cu rezultate satisfăcătoare.

Am întocmit un statut — elevii și învățătorii școlii — în cari prevedeam: ajutorarea elevilor săraci, înlăturarea speculei în procurarea cărților și reperitelor școlare, înzestrarea școlii cu material didactic și aparate fizice, organizarea unor excursii, toate făcute cu banii realizați drept beneficiu.

Desigur că începutul a fost greu, având în vedere capitalul mic vărsat, numai 291 lei, dela 32 membri fondatori.

Din beneficiul anului întâi, am cumpărat ghetete unui elev sărac.

În anul al doilea, am avut un beneficiu de 1020 lei plus marfă nevândută de 1700 lei.

Nu pare a fi mare lucru, dar având în vedere neîncrederea și sărăcia unora din părinți, avem nădejdea că ceva se va schimba în viitorii cetățeni.

Neîncrederea în asemenea asociații provine din faptul cunoscut de toți, petrecut în anii din urmă, cu băncile cari și au închis ghișeele și legea conversiunii.

Neinteresându-ne, în această încercare, scopul material imediat, privim cu încredere în viitor și așteptăm timpurile când o asemenea cooperativă va rula sume mari, cum în prezent rulează cooperativa elevilor școlii normale din Piatra-N.

Credem de un real folos inițierea normaliștilor în acest domeniu, și-i invidiem acum, că au ocazia de a pricepe mai ușor și cunoștințele de contabilitate, luându-se exemple din domeniul cooperativei școlare, căci începuturile slabe de azi, vor fi continuate de viitorii luminători ai poporului. Din felul cum vor pricepe acum, rolul cooperativelor școlare, va veni, mai repede sau mai târziu, îmbunătățirea stării economice a acestui popor oropsit și speculat de străini.

TEOFAN MACOVEI

Organizarea șezătorilor.

Insemnătatea șezătorilor culturale în răspândirea și păstrarea culturii la sate, este fără îndoială mare.

Sunt popoare care s'au cultivat și au trăit prin această hrană sufletească. Chiar străbunii noștri, răslețiți prin văgăunele munților, desigur, atunci când se adunau mai mulți la un loc, gluma, poezia și cântul nu lipsea.

Poate și aceasta explică bogata noastră literatură populară.

Prin șezători de lucru femeile au păstrat portul, întrecându-se al înfrumuseța până la artă.

„Șezătoarea a fost școala românismului“. (A. D. Culea).

Trebue îndrumat spiritul mulțimei spre șezători, lucru ce-i ușor, căci după cum am văzut, ele constituie o necesitate sufletească pentru noi, sunt iubite atavic.

Cum să organizăm șezătorile culturale pentru a păstra și mări dragostea de ele, în scop cultural?

„Șezătorile trebue să aibă caractere variate: istorice, religioase, economice, glumețe etc. Ele trebue grupate după evenimente, zile naționale, sărbători mari, ziua cărții etc.

O șezătoare de primăvară, unde are să se cânte reînvierea naturii, unde are să fie ceva în legătură cu munca câmpului din acel timp, nu are să se potrivească cu o șezătoare de toamnă.

Și în fine, șezătorile trebue clasate pe vârstă; copii, tineret, bătrâni, pe sexe; fete, flăcăi, femei, bărbați“. (Ap. D. Culea). În felul acesta se stăruiește un binefăcător interes în sat. Mama iubitoare își așteaptă cu nerăbdare copilul mai mic, pentru ai povesti, ce s'a petrecut la școală. Și de bună seamă copilul nestingherit de nimic, cu câtă voieșie va exterioriza.

La fel se petrece și cu celelalte categorii, iar șezătorile devin niște minunate lecții instructive și educative.

Ce trebue să conțină o șezătoare?

Depinde pentru cine e dată!

În principiu, șezătoarea este o reuniune intimă, care dacă este dată pentru oameni maturi, descrețește fruntea muncitorului obosit din cursul săptămânii, punându-l la curent cu noutățile apărute prin ziare, instruindu-l pe nebăgate în seamă, dacă este dată pentru copii, tineret etc., îi înveselește, îi instruește și-i educă.

Șezătorile trebue organizate duminica și numai iarna s'ar putea de 2 ori pe săptămână.

Programul trebue să fie cât mai scurt, conchis, bine ales și foarte bine executat.

Iată părerile D-lui G. D. Mugur, exprimate în „Cartea Misionarului“.

1. **Un cuvânt** scurt, bine gândit, fără multă vorbărie, prin care să lămuriești rostul zilei, a șezătorii, sau să tipărești în mintea auditoriului, ceva folositor, legat de viața locală, care să corespundă unei nevoi. Dacă cântuie pelagra să nu se vorbească de alcoolismul ce nu există, ci să se dea lupta asupra celor ce sunt până la îndreptare. Cuvânt scurt, categoric, accentuat, fiecare frază să aibă precizie de formă. Numai atunci vom convinge,

2. O lectură, bine aleasă, artistic executată, care să îndemne la citire.

3. Un cor organizat temeinic. Cântec frumos, armonios, susținut cu tărie. Nu cor barbar, urlător sau dezordine tulburătoare. Unde corul nu-i sigur pentru cântece de înălțare, să se renunțe la el.

4. O recitare în legătură cu ideea șezătorii. Să se aleagă ceva deslușit și pătrunzător. Recitatorul să fie pregătit îndelung, să nu cânte. Să vorbească, să simtă.

5. În fine partea principală este cronică săptămânii. Aceasta substituie ziarul ce nu vine la sate. Să se dea știri ce interesează pe săteni; cum merg recoltele, plouă, e secete în restul țării, prețul cerealelor, a vitelor, etc. etc. Evenimente interne, externe.

6. Teatru. Nu numai decât! În loc de piesă se poate da 2-3 tablouri vii. O scenă din război; aducerea unui rănit de pe front, un mort, rechiziție, bejenie, masă tristă etc. Se pot înscena; idile, viața la câmp, la munte, tablouri de muncă, acte creștine etc.

De 2 ori pe an se poate da piese. Cei ce joacă trebuie instruiți cu răbdare, îndelung, să se știe foarte bine rolurile. Totul să tindă spre artă.

În loc de teatru sau tablouri vii pot fi jocuri caracteristice, jocuri regionale care să deslușească energia de suflet a oamenilor dintr'un loc, voioșia sau calmul, ritmul moral sau energie, viața sau oboseala sufletului.

7. Cinematograful și radio, acolo unde sunt, contribuie minunat la reușita șezătorilor scutind mult din munca ce trebuie depusă.

Peste tot complectarea programului trebuie să fie în legătură cu ideea șezătorii și categoria auditoriului.

Cam acestea s'ar putea spune intimii mari, despre organizarea șezătorilor culturale.

Pentru realizarea lor se cere jertfă din toate punctele de vedere, căci sunt multe obstacole materiale și atâtea pedici puse adesea tocmai de acei ce ar trebui să-ți vină în ajutor, sunt atâtea interese pentru care ești silit să te strecorești meșteșugit schilodindu-și modelul conceput, încât trebuie să fii înarmat cu o răbdare puternică pentru a realiza ceva!

Dar trebuie să avem această răbdare pentru mulțumirea noastră sufletească și înălțarea neamului.

NICOLAE MOGA

Biserica lui Cananău.

(monografie)

După 1728, urmașii babei Silișteanca, o mână de oameni curați la suflet și evlavioși, au cerut sprijinul boerului Cananău, care stăpânea pe atunci poenile pădurilor și moșii în trei hotară, să poată avea și ei o Casă a Domnului, în satul lor. Boerul bun la inimă, ca toți boerii din vremea aceea, s'a gândit că la ori ce treabă e bine să aibă anume pe lângă el și o femeie; că nu se știe de unde sare epurelo.

Și cu gândul acesta, a cerut și ajutorul cucoanei Dolca, o femeie mi-

lăstivă și largă la suflet, că-i murise cuconășul cu un an mai înainte de a lua moșia ce-i poartă și azi numele și pe care-i gospodărit acum satul Siliștea.

Acești doi boeri din porochi și cu Siliștenii de pe atunci, au înșghebat pe vârful dealului Dolca, o bisericuță în amaro, lucrată în lemn de stejar cloplit pe patru părți.

Bisericuța era mică, dar destul de încăpătoare pentru numărul enoriașilor din vremea aceea.

Ușele de la pridvor, ca și cele împărătești, cum și strănile, aveau unele săpături și încrustături frumoase din teslă și daltă, făcute cu mult gust și meșteșug bătrânesc. Rămășiți din aceste podobo vechi se văd și azi, la paraclisul dela cimitirul nou, făcut numai din resturile, bucățile, ce au mai rămas de pe urma focului.

Bisericuța așa cum era, cum nu era, Cucoana Dolca a avut toată grija s'o așeze nu departe de Conacul boeresc și de velnița de rachiu; asta cu gând bun, că poate o scăpa mai ușor printre degete, vre'un păhăruț și de sufletul cononașului la Sf. Dumitru, când era și hramul bisericeii.

Peste o sută cinci zeci de ani, bisericuța a ținut strajă geleiței vânturilor, pe botul dealului Dolca, iar clopotul cel mare, donă vieți de om, a tot chemat credincioșii la rugăciune, în dangăn sleit pe numele celui ce l-a făcut danie: Ca-na-nă-ă-u-u!

Fie-i țărâna ușoară, cum l-au blagoslovit călugării și în urmă popa Crețu, Luca și Tozoleanu; care erau și dascăli la copiii satului.

Noaptea învierii din anul 1891, a fost ceasul mântuirii pentru Sfântul Iacăș și odată cu el și curățirea de zile, a maniacului religios, învățătorul Gh. Dănceanu, cumnatul lui popa Dumitrache, parohol satului. Zicerele lui la fiecare pas erau: „Omul nu se poate curăți pe lumea asta de păcate, decât trecând prin apă și foc. Prin apă a trecut când s'a botezat și-i mai rămâne de trecut prin foc”.

Dănceanu, ca învățător în sat, a avut într'una din zile, să curățe de păcate și pe școlari. A pândit o vreme posomorâtă, când nu era nici țipenie de om pe uliță, și-a luciat discipolii în școală și după ce a pus foc cu pusderie de câncpă sub talpa prispei, aștepta mântuirea sufletelor nevinovate.

Norocul mare a fost că fumărja și răcnetele copiilor ingrămădiți buluc la ferrești, a trezit satul înainte de a sosi „ceasul mântuirii”; dar planul lui, tot n'a rămas degeaba, că în noaptea învierii, când popa Dumitrache, făcea slujba la mănăstirea Runcului, că pe atunci un popă sluja la trei biserici, nu ca azi, când stau câte trei pe dinafară; ce-i vine năucului în gând: se scoală pe la miezul nopții, ia cheia de la biserică, intră pe furie, săvârșe bine ușile pe dinăuntru și cu un vraf de pae și o sarcină de mucuri de lumânări, se sue în podul bisericeii... Intr'un târziu, când dascalul Iordache a zărit foc la biserică și cum era el bătrân și slab, cu mare greu a avut vreme să spargă ușa și să cărăbânească dinăuntru, odăjdiile cele noi și sfintele, că focul cuprinsese toată biserică. La răcnetele moșneagului, a prins și satul de veste și sărind ingrabă, a mai putut scoate te miri ce: un prepar, policandru, sfeșnicel, câteva icoane, precum și ușile împărătești și lemnele din pereții pridvorului. În urmă, focul a topit tot, ca

și pe maniacul Dănceanu, care toată vremea cât a durat grozăvia pârjolului, răcnea în podul bisericii cât putea că : „ia paharul mântuirii“.

A doua zi dimineața, oamenii l-au scos cu cața dintre resturile de serum, prăjit cum trebuie și mântuit de păcate cum zicea el, pe vecii veciului, amin !

Azi de pe urmele biseriței, se mai vede doar lespezea cea mare de pe Sfânta-masă și oimitirul, care a stat închis până mai dăunăzi, nevrând nimeni să-și îngroape neamurile acolo, unde a fost loc fără noroc și atâta jale ! Printre mormintele vechi, se vede și a lui Dănceanu, care odată cu curățirea sufletului lui, a curățit și satul de biserică !

De știa una ca aceasta bietul Cananău și cucoana Dolca, mai bine în loc de biserică, mai făceau vre'o velniță de rachiu, de sufletul mahmurilor de pe lumea asta.

Noaptea la zile mari, pe pârăul Velniței, pe dâmbacul unde a fost odată Cenușul boeresc și velnița veche, se mai zărește arzând din an în an, câte-o comoară.

Cât a trăit bietul popa Dumitrache, n'a rămas pământ nesflederit și piatră nefintoarsă, pentru câteva căușe de galbeni, ce le visa el, în fuga lui, după strălucirea aurului. Și cât a umblat Sf. Sa în anul 1922, când s'a făcut parcelarea loturilor de împroprietărire, să-i dea lui locul cu pricina, unde a fost velnița Cucoanei Dolca, cu gândul ca odată, tot a putea pune mâna pe comoară. Dorința i s'a îndeplinit, dar comoară n'a mai găsit nici azi ! Se vede că puterea vrășmașului, îi mai mare ca lăcomia omului.

Drept amintire tristă a zbuciumului zădarnic, a rămas în loc de galbeni, numai sflederul popei, cu care a borteit pământul o viață întreagă. Această podoabă a oamenilor lacomi care vreau : „Să adune de unde n'au semănat și să ia de unde n'au pus“ se păstrează cu sfințenie de părintele Vasile Gheorghin din Lipoveni și cu folos pentru făcut fântâni cu apă de băut, dată de sufletul celor ce au trăit în credinți deșarte.

La un an de la această tristă întâmplare, sătenii îngândurați că au rămas fără de biserică, din resturile de la foc și cu ce au mai putut strânge din puterea pantahuzei, au făcut un paraclis pe Dealul Nucului, unde preotul satului, făcea rânduiala mai mult pe-afară, decât sub acoperiș. Deabia după 1892, oamenii sau răzgândit, au pus mână de la mână și au pornit cu „Doamne-ajută“, biserică nouă; zidită numai din piatră cioplită și cărămidă anume adusă de la Târgul-Romanului. Ea stă pe vecie așezată, între satele Orbic și Șiliștea, drept lângă șoseaua Buhușului : mare, trainică și încăpătoare; făcută par'că anume pentru glasul duios și trăgănat, a părintelui Vasile cel tânăr, hirotonisit în „ceasul cel bun“ și drept pe placul Șiliștenilor.

Înăuntru cu bogății și podoabe scumpe. Cu o pictură de numai nu vorbește; turnată frumos și la locul ei, cu toată arta și priceperea pictorului Italian Visante. Icoane îmbrobodite cu perdele și draperii decorative, executate de ființi nevinovate, în atelierul de lucru de la școala satului, cu tot șicul și gustul național a industriei casnice. Cu toată dania credincioșilor și munca Șiliștenilor, deabia s'a putut termina în timpul războiului întregirii-Neamului, pentru ca azi, să se înalțe ca o adevărată catedrală, a ținuturilor de pe aici, spre mândria trecutului și fala unor oameni de ispravă.

Propuneri

În legătură cu Banca noastră

Am în față interesanta revistă „Școala și Viața” care, cred că nu lipsește din mâna nici unui coleg, s'au în tot cazul n'ar trebui să lipsească.

Pagina dela urmă este ocupată cu bilantul băncii corpului didactic primar din Buzău, fapt care, fără să vrei, te face să te gândești la societatea noastră similară și să faci oarecare comparație, trăgând concluzii urmate de soluții, care să completeze lipsurile ce eventual ar exista. Comparația se poate face, cu atât mai mult, cu cât se constată că Banca de la Buzău, nu este mult mai veche decât a noastră, în schimb progresul este uimitor.

Capitalul social, depunerile spre fructificare și fondul de rezervă însumează peste 8 milioane, cu 700 societari, în timp ce la noi abia ce se ridică la suma de 4 milioane cu 500 societari. Oricât am vrea să fim de optimiști, oricare ar fi motivele, oricare ar fi scuzele, un lucru însă trebuie să-l recunoaștem ca fiind prea adevărat: lipsa de coeziune, de solidaritate, lăncezeala corpului nostru primar se evidențiază tot mai mult. Și când spun acest lucru, mă refer în primul rând la numărul societarilor, care abea este de jumătate din totalul învățătorilor din județ. De ce această nejustificată rezervă? Nici cel mai instărit învățător, care crede că nu va avea nevoie niciodată de sprijinul băncii, nu trebuie să lipsească din rândurile ce compun o societate învățătorescă nu-și găsește logica rezervei sale! Este dureros că jumătate din numărul colegilor noștri continuă a sta nepăsători față de înjghebarea noastră economică, isvorită din nevoia adânc simțită de marea majoritate a colegilor! Nu trebuie să uităm că dacă azi au nevoie de bancă unii, mâine au nevoie alții, și în tot timpul, toți.

Supărarea de un ceas, de o zi, de un an pe bancă sau conducătorii ei, că unii colegi n'au putut fi satisfăcuți la timp, sau poate mai înainte de timp —dacă nu ne-am obișnuit să respectăm o normă și să fim buni colegi— zic nemulțumirile efemere nu trebuie să ne facă să ne desolidarizăm de bancă, de corpul din care facem parte. Dealtfel nici „Asociația Învățătorilor” nu intrunește întreg numărul colegilor din județ! Aci, mai mult decât la bancă, lipsa colegilor trebuie să fie socotită dezertare dela datorie. Se mai aud încă glasuri răslete și timide —rușinate fiind de neadbuirea lor hotărâre— „Nu vreau să mai fiu membru al asociației”! Este admisă și această afirmație numai atunci când, din diferite împrejurări, cineva spune mai întâiu: „Nu vreau să mai fiu învățător”! Numai atunci! Calitatea de învățător trebuie să fie strâns legată de cea de membru al asociației. Că de: să stăm strâmbi și să judecăm drept, nu cred că există asociație de avocați, medici, ingineri, industriași, comercianți sau chiar bresle de meseriași, care să se plângă de lipsa membrilor. Cu atât mai mult se impune din partea noastră, care am fost tratați întotdeauna cu neocotința, să fim strâns uniți și ferm hotărâți în acțiunile noastre. Atât banca cât și asociația trebuie să fie înjghebări învățătoresci care să dovedească o puternică afirmare a solidarității de corp. Orice lipsă este însoțită

de o motivație, de o boicotare. Am admirat atât fondurile băncii dela Buzău cât și numărul societărilor, puternic îmbold pentru noi! Este adevărat, că, dacă banca noastră are un capital atât de mic se datorește în prim rând organizației noastre statutare din trecut, sau de! mai știu eu, câtor stări de fapt și lucruri!

Dacă vom continua cu acest sistem, nu vom ajunge niciodată ca cei 500 membri să mărim capitalul social mai mult de 5 milioane și jumătate, sau în cel mai fericit caz, când s'ar înscrie toți cei 682 de învățători, abia am ajunge la 6 milioane, ceiace n'ar fi deloc mulțumitor, iar depuneri aproape inexistente. Și atunci tot în urmă am rămâne de colegii dela Buzău cu aproape 6 milioane cap. soc. și peste 2 milioane depuneri, de cei dela Vâlcea cu 10 milioane capital social, de cei dela Constanța, Dolj și poate de toți, din toate județele. Și atunci se impune să ne îndreptăm gândul spre soluții imediate, hotărâte și acceptabile de colegi, pentru ca să pășim mai departe, să desăvârșim ce-am început.

Având în vedere criza financiară care predomină azi, precum și toate împovărările ce apasă din plin asupra noastră, ar fi iluzoriu să ne gândim la mărirea băncii dintr'o dată prin depuneri mari, dar depunerile mici, de cel puțin 200 lei lunar pe timp îndelungat—ca la Casa de Credit a Corpului Didactic—vor consolida simțitor banca noastră, mărindu-și capitalul, și în aceeași proporție, creditul. Un mic calcul ne este edificator: Cei 500 societari cu 200 lei lunar, ar spori capitalul social cu 100.000 lunar, anual cu 200.000 lei, iar în cazul când ar depune toți colegii ar spori cu o sumă destul de îmbucurătoare, anual, la care dacă se adaugă dividendul, bineînțeles, nu ca la cel din ceilalți ani, vom ajunge să avem o bancă mare, puternică, așa cum fiecare am dori din suflet.

Urmând astfel, cu depuneri, mici, evident că nu vom putea avea un capital mare într'un an, doi, nici chiar trei, dar să nu se uite că noi nu facem un lucru de pripă, de moment, ci o instituție care plămădită fiind în timp, ea se va mări și va trăi tot în timp, trebuie să trăiască, deși azi mai sunt învățători cari nu se încolonează în marșul colegilor lor, mâine ei se vor grăbi să-și repare greșala. Dealtfel se observă zilnic colegi, cari nefiind societari, ajunși și hărțuiți de greutățile vieții de azi, vin la bancă și cer împrumuturi, cu reținere la început a întregului cap. soc. obligatoriu.

Cred că era și colegial și mai util ca acești colegi să fi fost societari de la început. Ce ziceți?! N'ar trebui să se mai pomenească acum, de noiu înscrieri, decât numai a colegilor tineri cari se titularizează pentru prima dată în învățământ. Și pentru a vorbi mult și a face nimic, fac următoarea propunere, nădăjduind că sunt în asentimentul tuturor colegilor: să se trimită de către administrația băncii la toți colegii din județ câte o declarație care să fie completată în sensul de a se reține la capital social câte cel puțin 200 lei lunar pe timp de 5-10 ani, și care adeziune să fie restituită în timpul cel mai scurt. Aceasta, cred, va fi singura cale de a spori capitalul în mod lent, progresiv dar sigur.

Subsemnatul nu-mi dau aere că sunt un excepțional generator de idei, ci îmi îndeplinesc datoria de membru al vastei comunități învățătoresci, contribuind cu un gând după puterile proprii, la bunul mers al ei. Să lăsăm dar, orice critici inutile, orice răsălmăciri asupra adevărului să dispară animozitățile și să pornim la muncă frățească, cinstită, chibzuită și cor-

structivă, pentru că dacă vom ști să prețuim în lumina realității instituția noastră și-i vom da sprijinul de care are nevoie, îi vom pompa oxigenul salvator pentru a nu se asfixia tocmai când îi este mai drag să trăiască, al nostru este meritul și lauda, precum tot noi vom binemerita hula și certificatul de incapacitate ce ni-l va subscrie, fără drept de opoziție sau apel, cei cari vor veni după noi.

În administrație au intrat personalități demne de toată lauda și des-
tul de bune drept ca vorba românului „buni de legat la rana care te doare”.

Așa că pot să zic „Învățătorii nemțeni au fost întotdeauna la înăl-
țime și vor mai fi!”

VASILE N. CIUBOTARU

PRIETENE !

Noi am trăit alături și ne cunoaștem vrerea !
Am răscolit adâncuri din două inimi triste;
Am cunoscut frumosul, am cunoscut durerea,
Deacea-mi plâng amarul în versuri pesimiste....

Ai fost cu mine 'n casa, unde-am văzut lumină,
Întăia mea scânteie cu primul drum prin spini,
Mai vino s'o vezi iară în jalnică ruină,
Pe prispă'n lut bătrân cresc tineri mărășini...

De-mi spun durerea'n versuri, îmi râde lumea'n față !
— Eu, —și poet ?!— minciună !... doar inima din mine
Mai știe câte-am tras în trista mea viață
Și n'am râvnit nicicând suis spre înălțime...

Prieten vechi, când ți-amintești de mine
Abate-te din cale pela noi,
Deschisă-mi-i și poarta și fereastra...
Nu te sfii de-or fi pereții goi...

IOAN ȘT. NEAMȚU

Schema programului general de lucru și norme generale. Săptămâna străjerilor.

Schema programului general de lucru este următorul :

I Educația tehnică practică	II Educația națională	III Educația morală, socială și religioasă		IV Educație fizică
Organizare	Cultul Dinastiei.	Desv. per- son: pilde morale	Rugăciuni și cântări	Gimnastica
Prezentări, formațiuni, ceremonii	Cinstirea eroilor.	Cultul familiei	Practiei religioase	Exerciții de ansamblu
Căntece și distracții străjeresti.	Iubirea de patrie.	Colaborarea și solidaritatea	Colaborarea bisericii.	Atletism
Prim-ajutor.	Cultul Drapelului	Educația civică	Pilde vii	Jocuri pentru desvoltarea fa- cultăților fun- damentale psihofizice.
Excursii. Tabere. Colonii.	Cultivarea tradiției și obiceiurilor strămoșesti.	Organizarea unei gospo- dării model.	Monumente religioase.	Tir și sporturi.
Cunoștinți și indeletniciri practice.		Igiena satului.	Explicarea textelor bi- blice	Igiena
Șezători.				

Străjeria și conducerea de sine.

Legea pentru înființarea oficiului de educație a tineretului român publicată în Mon. Of. Nr. 106 din 9 Martie 1934.

DIN LEGE. Art. 1. Pentru educ. morală, națională și fizică a tineretului de ambele sexe până la 18 ani, precum și pentru coordonarea și controlul activităților similare ale instituțiilor de stat și particulare, se înființează pe lângă Minist. Instr., Cultelor și Artelor, oficiul de educație a tineretului român (O. E. T. R.)

Inițiativa particulară cu privire la educația morală, națională și fizică a tineretului de ambele sexe este liberă a se manifesta mai departe, conform statutelor respective, aprobate de consiliul superior O. E. T. R., sub a cărui îndrumare, supraveghere și control intră în mod obligator.

DIN REGULAMENT al. II. Deosebit de aceasta, oficiul caută să aducă până la maximum realizările organizațiilor existente și intervine cu noi organizări pentru formarea cadrelor și îmbrățișarea întregului tineret în această operă de educație.

Art 15. Organizare.

Toți tinerii de ambele sexe, de la 7—18 ani, fac parte în mod obligator din „Straja Țării”, compusă din Marile Legiuni ale Cercetașilor și Cercetașelor, Marile Falangi ale străjerilor și străjerelor, precum și din orice organizațiune recunoscută de O. E. T. R. Organizațiunile străjerești vor funcționa după un regulament special, cele cercetășești după regul. existent, modificat în concordanță cu prezentul regulament.

Art. 16. Străjerii Țării vor fi organizați în următoarele unități:

Marea Falangă : Comandantul Șuprem,

Falanga : corespunzătoare unui județ.

Ceața : corespunzătoare unei comune rurale sau urbane.

Stol : corespunzătoare unei școli, asociațiuni, întreprinderi, societăți, organizațiuni extra școlare, etc. indiferent de numărul membrilor ce intra în compunerea fiecăruia.

Pâlc : corespunzător unei clasei cu aproximativ 3—15 cuiburi.

Cuibul : cea mai mică unitate, având șase străjeri sau străjere.

În ceea ce privește numele, unitățile vor păstra numele județului, comunei și școlii respective.

Organizarea și instrucțiunile detaliate se vor da în regul. special al acestei organizațiuni.

Cercetășia își păstrează organizarea actuală.

Art. 17. Tinerii dela 7—11 ani inclusiv, se numesc „Pui de Străjeri și „Mici Străjere (sau „Pui de Șoimi”, „Mici cercetașe” dacă sunt în cercetășie), restul de la 11—18 ani se numesc străjeri și străjere, cercetași sau cercetașe.

Art. 18. Școlile de orice fel, precum și instituțiunile și întreprinderile de stat și particulare sunt obligate să organizeze, pentru educația tineretului de la 7—18 ani, unități de străjeri (străjere) și cercetași (cercetașe) dându-le posibilitatea să activeze în bune condițiuni.

Art. 34. Educația. Educ. tineretului de la 7—18 ani, va fi cetățenească, religioasă, fizică, și tehnică, următor programului stabilit de O. E. T. R. (Programul...)

Pentru îndrumarea străjerilor țării, se vor face cel puțin 30 de ședințe pe an.

În cadrul acestor 30 de ședințe se vor organiza anual patru manifestațiuni de mai lungă durată (tabere, excursii, vizite, etc.) și cel puțin patru șezători de seară la foc.

Toate ședințele străjerilor țării încep și se termină cu: „Salutul la Drapel” și Rugăciunea. Rostirea „Deviziei Străjerului”: „Credință și muncă pentru Țară și Rege”, ședințele se fac, fie în cadrul formațiunii de străjeri, fie în cel al cercetășiei, fie în al unei organizațiuni aprobate de O. E. T. R.

Deviza străjerului este: „Credință și muncă pentru Țară și Rege”.

Imnul Străjerilor Țării este: „Trei culori” de Ciprian Porumbescu.

Salutul străjeresc este cel roman, cu brațul întins, însoțit de bătrânescul cuvânt românesc „sănătate”.

— Se recomandă în special ca toate cunoștințele, deprinderile și îndemnările date prin program, să se obțină numai prin practică, mai ales în școli, unde toate acestea sunt prevăzute în programe și se fac la catedră de către profesorii respectivi.

Să nu se uite o clipă, că străjERIA este o unitate organizată care ajută școala pentru asigurarea disciplinei, pentru intensificarea activismului școlar și a educației integrale, că este prin urmare un mijloc educativ al societății și complimentar al școlii.

Pregătirea de bază străjerească se face mai întâi pe cuiburi și apoi pe pâlcuri.

Pentru serbările școlare ale unităților străjerești programul și pregătirea se vor face din vreme.

Publicul să poată vedea de la șezători și serbări, ce este străjERIA și ce foloase aduce ea familiei, societății și școlii.

Ședințele și șezătorile trebuie să decurgă în bună dispoziție și încredere. Vorbele grele de dojană sunt interzise.

Observațiile să se facă cu bunăvoință, cu dragoste.

Ședințele să se țină de preferință în aer liber, iar pe vreme rea în locuri adăpostite.

Camaraderia, dragostea, înțelegerea, bunătatea, buna dispoziție și surâsul, spiritul de corp alături de exactitate și atitudine demnă, sunt calități străjerești.

Curățenia corpului este o îndatorire principală.

Zilele de la 1 la 8 Iunie, constituiesc „săptămâna străjerilor”. În fiecare din aceste zile „străjerii Țării” vor face expoziții, șezători, excursii și manifestațiuni după programele ce li se vor fixa în legătură cu școlile și instituțiile respective.

Ziua de 8 Iunie este închinată Țării și Regelui nostru. Această zi este ziua răsplătirii muncii și străduințelor străjerești. În această zi, cadrul serbărilor, se vor da insignele străjerești, stelele anilor de vechime, distincțiunile gradelor, fanioanele stolurilor, drapelele cetelor, decorații etc.

În această zi se fac pretutindeni mari demonstrațiuni.

Cercetășia este o instituție de educație integrală a tinerilor de la 6—21 ani, cari se însușesc aici în mod voluntar.

Cercetășii depun un legământ și se supun unei legi cu consimțământul părinților. Legea cercetășului, de o înaltă esență morală, umanitară, și națională, tinde la desăvârșirea personalității lor. Ea cuprinde un mare număr de specializări în mai toate domeniile de activitate omenească, ce pot fi îmbrățișate după dorința, tendința și înclinațiunile sufletești ale fiecăruia în parte. Cercetășia este organizată autonom d. p. d. v. tehnic și administrativ.

Comandantul suprem al cercetășilor și cercetășelor este **M. S. Regele Carol II.**

Străjeria, însemnează în mod obligatoriu pe toți tinerii și tinerele de la 7—18 ani și tinde la educația națională, morală, fizică unitară. Unitățile străjerești sunt organizate pe lângă societăți și instituții culturale, sportive, școli etc. pe răspunderea morală și materială a acestora.

Raportul dintre școală și unitățile cercetășești din acea școală este regulat de art. 5 din lege și art. 34, 36, 37 și 38 din regulament, și anume: Toți tinerii de la 7—18 ani, urmează programul O. E. T. R. (art. 34 al. 1), fie în cadrul formațiunii de străjeri, fie în acel al cercetășiei, fie în al unei organizații aprobate de O. E. T. R. (art. 34, al. 6) și mai departe: „Elevii tuturor școlilor înscriși în cercetășie, își fac pregătirea străjerească la unitățile de cercetăși, iar restul elevilor la unitățile respective de străjeri (art. 36)”.

Acest paragraf trebuie înțeles astfel: „cercetășii fac o parte din pregătirea străjerească la unitățile de cercetăși, în timp ce restul elevilor numai prin unitățile respective de străjeri”.

Cel care a observat că, englezii în războiul cu burii, au avut mari lipsuri, a fost generalul Baden-Powel. Burii erau mai bine pregătiți decât englezii pentru viață și război. A rumegat chestia pregătirii tineretului și a pus-o în practică la 1908 pentru generațiile noi.

La noi a observat lipsa pregătirii tineretului pentru viață prof. **Murcoci** și a propus să se înființeze pandurii. Apoi frații **Demanceau**; **Berindei** a format patrulă de cercetăși în Bucegi și Ministerul Instrucțiunii a hotărât la 1913 că să admită această nouă metodă de educarea tineretului.

Principele Carol a format un comitet din colonelul **Berindei**, **Giurgea**, **Mugur** și alții la 1913. La 1914 sunt 200 comandanți organizați pe centurii și cohorte.

Înainte de război activitatea cercetășiei era pentru pregătirea idealului național.

Cercetășii în timpul războiului au dat mult concurs: la spitale, poliții, diferite instituții, călăuze a armatelor rusești etc.

Dela 1918—1923 cercetășia a activat mai slab. Între 1923—1928 stagnează. La 1929 se reorganizează de generalul **Manolescu**. Cercetășia băcților sub prințul **Nicolae**, a fetelor sub principesa **Ileana**, președinte **M. S. Regele**.

„După război tineretul nostru creștea fără nici un ideal.

Atâtea manifestațiuni morbide se arătau, cari pentru aceia cu

dragoste de Neam și cu simțul răspunderii viitorului, puneau o problemă vitală: „Ce va deveni această țară atât de frumoasă, atât de bogată, dacă generația de mâine trăiește în această lipsă de avânt, această lipsă de ideal pentru lucruri frumoase și utile”.

S'au gândit conducătorii noștri că trebuie dat tineretului român o nouă metodă de regenerare, de educație. Au alcătuit legea educației tineretului român din 1934.

Acest sistem de educație a tineretului este cuprins în directiva No. 1 străjeriei.

Străjeria se organizează după sistemul Balilei din Italia.

Regenerarea unui popor se face prin educație morală, intelectuală și culturală, și se începe mai întâi cu educația trupească. Suedia Norvegia, prin sistemul de educație fizică, sistem care poartă numele de educație suedeză, au regenerat neamul lor. Deasemeni germanii. În ultimul timp în Italia prin sistemul de educație al Balilei, italienii sunt pregătiți pentru orice eventualități.

Cu o educație fizică sistematică se regenerează un popor stimulând și pe celelalte (morală, intelectuală).

Lordul Roseberg, spune: „Dacă ar trebui să formăm cel mai frumos ideal, pentru țara mea, i-aș dori să fie o națiune compusă exclusiv din bărbați care au fost sau sunt cercetași și cari s'au pătruns de principiile cercetașilor. O asemenea națiune ar fi fala omenirii, ar fi puterea morală cea mai mare ce lumea ar fi cunoscut vreodată”.

Educația fizică este totalitatea mijloacelor intelectuale, morale și fizice, care tind a asigura sănătatea morală și fizică printr'o normală dezvoltare a corpului uman.

Copilul când se joacă uită de tot ce e în jurul lui. Jocul e succes de mișcări sintetice. Prin o serie de mișcări analitice să se dea posibilitate corpului să se dezvolte normal; date așa fel ca să aibă cel mare efect, orânduite după anumite norme. Trebuie să țină seamă de curba efortului maximum și de principiile alternării exercițiilor, legea minimumului de efort cu maximum de randament.

Un program de gimnastică, se începe într'o atmosferă de bună dispoziție. Jocul e la început, pentru că creiezi atmosferă bună, captezi atenția. Locul unde se va juca: sală bine aerisită, sau în aer liber pe timp bun. Coloana de gimnastică. Programul unei lecțiuni de educație fizică se compune din următoarea schiță de plan: A) mișcări de brațe, picior și cap, trunchiu, spate, umeri, ceafă (omoplați), părțile lat. ale trunch., acestea fac parte din grupa introductiv. Toate sunt aranjate pentru a ține seamă de curba de alternanție. B) grupa fundamentală: mișcări extensiune, suspensiune, echilibru, abdomen, p. lat. ale trunch., mers, alergare (joc); mișc. respirație, sărituri, grupe de încheiere: respirație (ritm respirator). Trebuie aducerea mușchilor de respirație expirație.

Pentru a se putea aplica un sistem de educație e nevoie de rânduială, de disciplină.

Rânduiala, disciplina personală, e cheia de boltă a fericirii omenești: stăpânirea de sine.

Cum se poate concretiza ordinea: 1. *Ordinea în spații*: un loc

pentru orice lucru și fiecare lucru la locul său; 2. *Ordinea în timp*: un timp pentru fiecare lucru și orice lucru la timpul său.

Simonide din Kios, spune: rânduiala e făclia memoriei, aduce ordinea în spirit, în idei.

Disciplina de astăzi e morală. Se cere ca să se bazeze pe dragoste și să inspire încredere în cel mic. Disciplina cere inițiativă, cere să asculte, să fie liber consimțită.

Bontroaa, spune: „Disciplina modernă este o inițiativă ascultătoare.

Disciplina ideală e cea liber consimțită. Ea cere oameni de elită și fac parte din clasa eroilor.

Cercetășia se mândrește, fiindcă e alcătuită din o mână de asemeni oameni, cari în mod liber consimt a fi disciplinați.

Educația caracterului prin cercetășie. Activitatea cercetășească cum a înțeles-o Badeu-Powel, e îndrumată către patru scopuri:

1) Caracter și inteligență; 2) Indemnare în lucrările manuale destoinice; 3) Sănătate, vigoare, fizică; 4) Servind pe aproapele nostru. Cooperare prin bunăvoință reciprocă.

O națiune are succes într'un războiu, nu numai datorită armamentului, ci și datorită caracterului cetățenilor.

Caracterul e de cea mai mare importanță pentru o națiune. Caracterul să se desvolte înainte de a se forma o carieră. Copilul are germenul caracterului în fire. El e rezultatul mediului înconjurător.

Educația individuală e aceea care poate forma caracterul. Trebuie deci să ne ocupăm de fiecare copil în parte.

Caracterul în sine e o serie de însușiri pe care le are individul. Caracter în sine e, cu ce vine copilul în lume.

Dar caracterul se mai formează și prin o educație bună.

Insușirile le dă Badeu-Powel, în cea mai frumoasă creație a lui legea cercetășească, cari sunt: 1) cinste și sinceritate; 2) credință față de patrie și rege; 3) ajutor altora; 4) fraternitate; 5) cavalerism; 6) bunătate către animale; 7) supunere (părinți, șefi, etc.); 8) voinție; 9) economie; 10) curățenie; 11) curaj; 12) respect; 13) stăpânirea de sine; 14) forța fizică; 15) ordine, rânduială; 16) activitate; 17) răspundere; 18) răbdare; 19) stăruință; 20) respectul de bunul altuia; 21) teama de fapte rele; 22) cumpănire-prevedere.

Elle trebuie să fie practica zilnică a cercetășului. Caracterul este deprinderea omului de a se adapta la mediul social. Ce este deprindere? Ce bază are? = legea omului. Ea reiese din însușirile materiei organice și din însușirile materiei neorganice.

Urmele din creier, (date de senzații), se compară cu urmele pe a cără. Căci repetate dau poteca = deprinderea.

În creier, stările sufletescii: atenția, memoria, educarea voinței se fac prin deprindere. Deprinderea era rolul practic de a face căi bătorite. Omul e supus deprinderii. Exemple: „Cum vei așterne, așa vei dormi”, „Bate fierul până e cald”, „Calul bătrân greu se învârtă la omblet”, „Degeaba suflă în cărbuni după ce s'au stins”.

Până la 16 de ani se poate face mlădierea sufletului. Până la 18 ani, se formează deprinderea personală. Dela 18 ani, deprinderea intelectuală-profesională.

Cele 22 însușiri, trebuie trecute în activitatea zilnică a copilului, să formăm în copii, primul act al voinței. Nu e nici un folos să predici legea cercetașului ca s'o învețe, ci trebuie realizată. Aici intră capacitatea educatorului (instructorului).

Predispoziția copilului are tendințe. Aceste tendințe trebuie să se desvolte. Desvoltarea va fi organizată sub activitatea influenței mediului înconjurător și sub impulsul deprinderilor bune.

Să fim foarte atenți la trecerile de vârstă, de la o fază la alta, pentru că copii apucă căi greșite, dacă nu-i îndrumăm cum trebuie — prin deprinderi bune.

Cel mai bun prilej, de a se putea constata, conducerea de sine, îl oferă cercetășia, prin sistemul patrulelor, conduse de un copil. Copilul are instinctul social de a se grupa cu alții. Copilul se silește la jocuri, ca să nu fie cauza înfrângerii, se silește să învingă, se mândrește nu pentru el, ci pentru patrulă (grupă). De aici sentimentul de patrie, de sacrificiu etc.

Prin joc li se dă ocazie celor mici ca să-și desvolte însușirile cetățenești. E un instinct necesar pentru pregătirea omului pentru viață, din copilărie. În joc e terenul educativ al copilului. În educația fizică, intelectuală, copilul pleacă de la imaginile lui, ex.: cal, natură, atenție. În toate faptele cercetașului, să fie un joc. Cum trebuie făcute toate faptele lui. Nu întâmplător, ci în direcția însușirii pe care vrei să i-o desvolți, ex.: atenție, ordine etc.

Alt mijloc educativ, sunt: povestirile, întâmplări nu numai din mediul lui, ci călătorii fantastice, care-i nutresc puterea de imaginație. El are curiozitate, închipuire de a munci experimental. Cum să fie făcute? (povestirile) bine, schemă înflorită cu imaginația lui și ca scop: să se aplice în jocuri, în viața copilului. Kipling, schimbă povestirile supranaturale dar executate de erou prin mijloacele lui.

Responsabilitatea. Curtea de onoare: un sfat care judecă singuri pe copii și aduc educatorului punctul de vedere al lor.

Și se poate da o sumedenie de exemple, din cari să reiasă conducerea de sine (stăpânirea de sine), adică orice activitate să pornească de la ei, inspirată de ei, (spiritul de inițiativă să fie f. desvoltat) și dusă la un bun rezultat tot de ei.

DIN CUVÂNTAREA M. S. REGELUI

(ora străjerilor la radio).

„Unii cred că în mișcarea ofic. de educ. a tineretului român este o maimuțărială a unor lucruri făcute peste graniță. Nu este așa. Străjeria este un lucru specific românesc, isvorit din nevoile interne ale țării noastre și clădită numai și numai pe ceiace cer nevoile României și Neamului Românesc.

Fiecare tânăr trebuie crescut în credința că este mândru de a fi român, că este mândru de țara lui și că prin sentimentul lui de solidaritate națională și de muncă neprecupețită în folosul obștesc, trebuie să contribuie la progresul Patriei.

O grijă deosebită trebuie pusă pentru desvoltarea sentimen-

tului național. Copiii noștri trebuie să învețe că dacă unele lucruri bune se pot aduce de peste graniță, sunt atâtea aci în pământul țării și în sufletul poporului, care să facă din România și din Neamul nostru una dintre țările și unul dintre popoarele cele mai strălucite din lume.

Străjeria este o mișcare de regenerare națională și acei cari ne-am înhamat cu toată credința și dragostea la acest crez, știm că vom reuși, căci generațiile de mâine ne urmează cu tot sufletul lor neprihănit și dornic de mai bine.

— Cercetășia și străjeria, caută ca prin o educ. aleasă să trezească la o nouă viață poporul nostru, pentru a fi bine pregătit sub toate raporturile și gata oricând pentru orice eventualități¹¹.

OCTAV PARFENIE

Invăț. șc. No. 5 băieți din Piatra-N.
și absolvent al Acad. Comerc. București

MUZEU ȘCOLAR

Colegii care doresc, ca la școala lor, să aibă un frumos muzeu școlar, compus din tot soiul de animale, păsări, pești, fructe, etc. se pot adresa D-lui Valentin Bulatovici Dochia.

D-sa având un talent deosebit pentru executarea celor de mai sus, poate executa într'un timp scurt ori câte ar dori cineva.

Se execută cu un preț foarte convenabil și dintr'un material durabil, care poate ține zeci de ani, fără să se strice.

Cei care doresc să-și procure, se pot adresa printr'o carte postală la adresa de mai sus.

Dela Asociația Generală a Invățătorilor.

Duminică 1 Martie, comitetul central al Asociației Generale, reprezentat prin toți președinții de asociații județene, sau întrunit în capitală pentru a discuta din nou problemele ce interesează dăscălimea primară în vederea alcătuirii bugetului.

Au luat parte 67 președinți de asociații, deosebit alți membri ai corpului didactic.

Dealtfel prea puțini parlamentari cinci din vreo 25 câți sunt din corpul didactic primar—au găsit de cuviință să „onoreze” cu prezența lor o astfel de întrunire a fruntașilor învățătorilor din țară.

Chestiunea n'ar prezenta atâta importanță, dacă n'ar fi în joc însăși ființa școlii primare și existența materială a corpului didactic primar. Avem însă mare noroc că tocmai în aceste timpuri de criză, se găsește în fruntea Asociației „omul cari ni trebuie”, îl avem pe D. I. D. V. Ţoni, luptătorul încercat în mișcările noastre învățătoresci, acel prin care corpul nostru a câștigat tot ce s'a putut în aceste timpuri, când școala poporului a fost izbită chiar dela cele mai mari înălțimi.

Voiu da aici în rezumat discuțiunile și concluziile la care s'a ajuns și care formează pentru moment doleanțele noastre:

1. *Invățătorii numiți în toamnă.* Prin presa murdară a unor pescuitori în apă tulbure, s'a încercat și se încearcă să se lanseze în sufletul tinerilor învățători, că Asociația nu se interesează de soarta lor. Este o minciună ordinară.

În toamna trecută mai erau circa 8000 de învățători fără posturi, iar în buget nu era nici o sumă pentru plata unui singur post. Trebuia deci o prevedere bugetară. Prevederea nu numai că nu era, dar era oprită prin jurnalul Consiliului de Miniștri.

Totuși prin stăruința continuă a d-lui Ministru Dr. Angelescu, s'a putut, deși târziu la 15 Noembrie, să se numeasca 2700 de învățători. Președintele Asociației a fost de zeci de ori pentru a se ajunge la această situație. Forma de numire însă nu era cea legală. S'a recurs la o încredințare de post. Timpul servit însă se consideră la vechime și gradații, cu singura deosebire că salariul este scoborât la 1600 lei.

Situația acestor învățători trebuie legalizată în sensul ca în bugetul exercițiului viitor să se prevadă suma cu care să fie plătiți cu titlu provizoriu. Iată dar primul punct din revendicările noastre de corp, cerute de Asociația Generală.

2. *Învățătorii nenumiți.* Mai sunt câteva mii de tineri fără post. Anul acesta s'au declarat vacante 1920 de posturi în care ar putea fi numiți parte din aceștia. Asociația va cere numirea acestui număr de tineri cu toate drepturile lor, nu atât că aceștia n'au ce mânca — o realitate de altfel crudă — dar și pentru că în cei 3-4-5 ani, cât stau fără posturi, pierd contactul cu școala, uită ce au învățat pe lângă o blazare sufletească și nu mai pot da școlii ce se cere dela ei, dela tinereța lor.

3. *Gradațiile* Nu se mai poate admite ca la fiecare alcătuire de buget să se preocupă de gradațiile de vechime, cari fac parte integrantă din salar. În fiecare an s'a încercat știrbirea salarului prin suprimarea drepturilor la gradații. Pentru exercițiul în curs s'a găsit de bine de rău o formulă ca aceste gradații să se plătească suplimentar dintr'un fond alocat lunar de Ministerul de Finanțe, care într'o bună zi îl poate opri. Nu putem merge cu astfel de formule ilegale. Deaceia se va face o intervenție decisivă ca în bugetul viitor să fie prevăzute toate gradațiile de vechime.

4. *Sporurile cuvenite pentru definitivat și înaintare*, deasemeni au fost răvrite, ele neplătindu-se de 2-3 ani. În bugetul viitor trebuie trecute și aceste sporuri, căci înaintările tocmai de aceia se dau, ca să se dea puțința creșterii salarului. Viața s-a scumpit și coeficientul de scumpete a crescut în ultimul timp foarte mult.

Deaceia și salariile trebuie să crească. Cum nu poate fi vorba de o sporire de salar, dat fiind împrejurările grele, se va cere să ni se acorde sporurile ce vin prin înaintare.

5. *Sporurile zonei eteroglole*, sunt deasemeni nesocotite, deși în lege sunt prevăzute. Se va stărui să se prevadă aceste sporuri, pentru a veni în ajutorul colegilor ce profesază în regiunile minoritare, unde viața este și mai grea.

6. *Plata suolinitorului în timpul concediului de boală*, nu se mai acordă de multă vreme. Chiar dacă se obține o aprobare formală, rar sunt cazurile când sumele se mai pot încasa. La nici o altă categorie de funcționari nu se întâmplă acest lucru. Și nici o altă categorie de funcționari, ca la noi, nu dă un procent mai mare de bolnavi, mai ales de tuberculoși,

Statul n'a făcut nimic pentru acești slujitori bolnavi. În toate stațiunile climatice s'au ridicat sanatorii pentru toate categoriile de funcționari, numai pentru învățători nu. Deaceia se va pretinde ca cele câteva milioane de lei pentru învățătorii în concediu de boală, să fie prevăzute în buget.

7. *Cheltueli de înmormântare* pentru învățătorii decedați, trebuiesc deasemeni prevăzute în noul buget. Măcar atât să dea statul familiilor învățătorilor decedați.

Aceste sunt cele 7 puncte din revendicările noastre, care vor fi cerute cu toată tăria și energia, de către Asociația Generală, prin delegația ce se va prezenta la forurile competente.

La nici una din aceste revendicări nu putem renunța. Pentru aceste sporuri trebuiesc 140 milioane numai pentru învățământul primar, iar în total Ministerul de Instrucție are nevoie de un spor de 300 milioane. Ministerul de Finanțe însă cere la noul buget să nu înglobeze nici un spor față de anul trecut. Aceasta ar însemna ca chiar gradațiile ce se plătesc prin vrate suplimentare să fie suprimate și să nu se mai poată face nici o numire nouă.

Până acum d-l dr. Angelescu, Ministrul Instrucțiunii al luptat singur, acum trebuie să pornim și noi la luptă pentru apărarea drepturilor noastre. Și lupta va fi grea, căci Ministerul de Finanțe va cere să contribuim la echilibrarea bugetului.

Ni se va spune că sunt prea multe școli, că este o inflație de învățători. Concepția aceasta dăinuiește încă în mintea multor conducători. Deaceia trebuie spulberată această credință.

Vom arăta ce înfăptuește școala primară prin slujitorii ei. Cele două instituții de educarea tineretului — străjeria și premilitarii — sunt încredințate învățătorilor. În loc de anarhizarea tineretului, așa cum începuse acum câțiva ani, avem azi un început de ordine.

Peste 2000 de învățători sunt folosiți de direcția premilitară și alți 2000 de învățători au urmat cursurile de străjerie ca să poată răspunde gândului M. S. Regelui de a lucra pentru educarea tineretului. Este și azi — ca și altă dată — un mare avânt între dascălii primari, de a munci pentru binele patriei și neamului, cu toate greutatele ce apasă asupra lor. Deaceia respingem concepția unora, că există inflație în învățământul primar. Inflație este în altă parte, în învățământul superior — acolo de unde s'a aruncat această idee. — În timp ce se preocupă de înființarea unui post de învățător, s'au făcut 3 con-

servatorii de muzică cu zeci de catedre, la care numai tineri români nu viu să le urmeze.

O altă piedică care se va pune în calea noastră, este armamentul.

Dar noi nici nu gândim să fim o piedică în dezvoltarea armamentului. Nu este element mai legat de pământul patriei și de trecutul neamului, ca învățătorul. Ceiace nu înțelegem este însă că se uită de conducătorii țării cealaltă înarmare mai puternică decât cea materială, înarmarea sufletească. Înarmarea materială poate fi zădarnică dacă lipsește sufletul. Ori, sufletul stă în mâna școlii și a învățătorului. Biruința de mâine stă în mâinile noastre.

Acțiunea noastră trebuie dusă pe teren legalist. Suntem element de ordine și disciplină națională. Mijloacele noastre de luptă vor fi dar :

1. Adunările comitetului central al asociației.
2. Presa națională, care totdeauna ne-a acordat ospitalitatea ei și a îmbrățișat cu căldură cauzele noastre.
3. Prezentare la d-l Ministrul al Instrucțiunii, în cazul de față pentru că d-l dr. Angelescu a arătat atâta înțelegere și dragoste școlii poporului și slujitorilor ei, prezentarea la d-sa va fi numai pentru a-i aduce omagiile noastre și a-i declara că suntem solidari și străși în jurul d-sale, indiferent de credințe politice. Trebuie să împedim cu orice preț plecarea d-lui dr. Angelescu din fruntea școlii, cu toate că d-sa este hotărât să demisioneze, dacă nu i se acceptă cerințele departamentului său.
4. Prezentare la Ministrul de finanțe și primul ministru pentru a arăta leal situația școlii și a corpului nostru.
5. În sfârșit vom face apel din nou la sprijinul Soveranului. Aceasta trebuie s'o facem. pentru că în țara noastră, cel mai mare prieten și înțelegător al școlii poporului este M. S. Regele. În convorbirile ce M. S. a avut cu primul ministru al Franței, a spus că în acțiunea de ridicarea și educarea poporului român, se sprijină pe o învățătorime ce-l înțelege.

6. Dacă nici una din intervențiile de mai sus nu vor duce la un rezultat, vom vi nevoiți să facem un *congres general* în Capitală, cu orice riscuri, congres care va avea ultimul cuvânt în ce privește situația școlii primare.

S'a hotărât deasemeni ca Duminică 8 Martie, fiecare asociație județeană să țină o adunare generală extraordinară pentru lămurirea colegilor și pentru ca din fiecare județ să porniască

câte o intervenție energetică de revedicarea punctelor de mai sus. Iată în rezumat ceiace s'au discutat la adunarea de Duminică 1 Mart.

Delegația acestei adunări, în frunte cu președintele asociației d-l D. V. Ţoni, a și pornit la fapte, cerând audiențe la factorii importanți ai vieții publice. Rezultatele se vor cunoaște în curând. Dar ceiace trebuie să cunoască și să știe toți colegii din țara asta este că avem în fruntea noastră un om priceput, energetic și gata la orice sacrificiu. Știe ce vrea, știe ce să vorbească și cum să vorbească și știe necazurile noastre. Mai mult ca oricând se impune ca toți să fim stănuși în jurul Asociației Generale și președintelui său și să nu permitem nimănui să batjocorească această instituție, care luptă cu atâta elan pentru drepturile noastre.

Dar nu numai pentru apărarea drepturilor noastre de corp luptă Asociația. Ea se interesează cu multă grijă de cererea fiecărui membru al ei, când este solicită. Zilnic sosesc 30—40 de scrisori, cereri de împrumut la Casa de credit, diferite intervenții la Minister.

Toate sunt susținute și scoase la bun sfârșit, atunci când ele conțin cereri îndreptățite. Zilnic vin la Asociație zeci de învățători care solicită sprijinul președintelui.

Deaceia sfătuesc și îndemn pe toți colegii nemțeni, ca atunci când au vreun interes mare, fie la Casa de Credit, fie la Minister, să se adreseze Asociației cu speranța că vor fi serviți cu înțelegere și dragoste. Să renunțe la intervenția altor persoane străine de Asociația noastră.

Sunt mulți colegi de acolo cari au văzut că Asociația este puternică și gata pentru orice serviciu i s'ar cere și cari singuri pot confirma cele de mai sus. Deaceia fiți încrezători în Asociația Generală a Învățătorilor și la rândul-i vă va sta oricând la dispoziție.

CONST. LUCHIAN

Dela Asociația Invățătorilor.

În ziua de 1 Martie a. c. Comitetul Asociației județene, s'a adunat în localul Cercului Didactic din Piatra-N., spre a discuta și hotări asupra schiței de plan a Căminului Invățătorilor din Județul Neamț.

Schița de plan a fost aprobată, iar la 15 Aprilie a. c., când planurile vor fi complet gata, se va începe clădirea căminului, pe terenul de lângă școala No. 2 de băieți din Piatra-N. — actele de cumparare, fiind semnate. Căminul va avea: subsol, parter și două etaje. Până în toamnă clădirea va fi acoperită și i se vor termina complet subsolul și parterul ca să poată fi întrebuințate. În curând d. colegi vor primi un apel al Asociației, pentru a subscrie câte o sumă pentru cămin, căci clădirea nu poate fi terminată fără această însemnată contribuție.

În ziua de 8 Martie a. c. a avut loc în Piatra-N. un congres extraordinar al invățătorilor din județ, în care s'a discutat chestia salarizării. S'a cerut trecerea în buget a drepturilor legale ale invățătorilor, în ce privește gradații, definitivări și înaintări. În acest scop s'au trimis telegrame D-lor: Prim Ministru, Ministru de Instrucție și Ministru de Finanțe, precum și una de solidarizare cu energica luptă dusă de Asociația Generală.

M. A.

Copie de pe telegrama d-lui Ministru al Instrucțiunii No. 53/936
către Președintele Asociației Invățătorilor
LEON MREJERIU

Mulțumesc foarte mult pentru cuvintele atât de călduroase ce mi-ați adresat și vă asigur că voi susține cu toată energia cauza dreaptă a invățătorilor. Exprimați-le vă rog toată recunoștința și sollicitudinea mea.

Ministru Instrucțiunii

ss) D-1 C. Angelescu

Cărți și Reviste.

Fortul 13. Acesta este titlu ultimei cărți a eminentului literat și neîntrecut ziarist, Dragoș Protopopescu, profesor la Universitatea „Carol II” din Cernăuți. După „Iarmarocul Metehnelor”, plin de umorul sănătos, de care n’au fost în stare decât vreo 3 scriitori români, Dragoș Protopopescu nu mai oferise publicului **c e t i t o r** decât articole de reviste și ziare, scrise, însă, așa cum numai el o știe face, și traduceri. Iată-l acum autor al romanului ce poartă titlul unui fort din Dumbrăveni și care ca și „Amintiri din casa morților” a lui Dostoevski, nu este o povestire măiastră a amintirilor numai, ci și o admirabilă analiză a stării sufletesti a deținuților. Carte scrisă de un om așa de inteligent ca D. P., „Fortul 13”, arată minunat ce este în fort. Asta, însă, nu se poate nici spune și nici afla din mica noastră însemnare, ci din citirea cărții însăși.

„U. R. S. S. astăzi” de Alexandru Sahia. În urma unei călătorii în Rusia Al. Sahia, descrie cum se prezintă azi acolo viața subtoate aspectele.

Dacă scriitorul n’ar adăoga nimic dela dânsul ci ar da numai cifre și statistici, ar fi mult mai de crezut. Se vede, însă, că știind că nimeni, sau aproape nimeni, din ce vor citi nu se vor arăta prea entuziasmați și încântați de ce se petrece în Rusia, se declară el printre rânduri—filo-comunist. Cu spirit critic, cartea e de un real folos citind-o, fiindcă se găesc în ea descrise și susținute de cifre și statistici, toate svârcolirile regimului comunist și rezultatele la care a ajuns—de a distruge în om tocmai ceea ce-i justifică numele și existența, adică sufletul. Cu 2 milioane și jumătate de membri ai partidului comunist, vor să facă din cei 160 de milioane de pravoslavnici Rusi blonzi, masini, așa după cum au făcut din toate averile și poroabele bisericilor din vremea țarilor. Numai Moscova a avut 1600 de biserici, care toate aveau crucile de aur și unele chiar și turlele, sub cupolele cărora omul se educa spre bine și blândete, iar astăzi, Uriase sunt instalațiile industriale.

Citirea cărții produce desgust, revoltă și milă.

„Saracă țară bogată” poezii de George Gregorian. Cunoaștem toți pe vigurosul cântăret al „leagănului” și brazdei, Radu Gyr, care credeam, la un moment dat, că a epuizat toate temele și a sezizat—în forma admirabilă a poeziei sale—pe toți „haiducii” zilelor noastre.

Dar, iată un emul serios, deschizător de drumuri în poezia noastră de azi.

D. G. G. se ridică ca un titan al poeziei sociale, precum zice:

„Că ne scularăm în zorii noi
Țară de lanuri și de nevoi
Să ’ncepem anul cu grai de bici”.

Poezia „Saracă țară bogată” din fruntea volumului, este fresca vieții noastre;

„Sue-ți peptul, măi neroade,
Din oftatul ce te roade!
Junghiul scutură-l din șele
Frunțile să ni se spele” ..

Răsfoind volumul acesta de poezii—care este un eveniment literar pentru poezia noastră dulceagă și cu ochelari—nu găsim nici un vers care să nu merite a fi citat și asta ne face să credem că nu va rămâne necitit.

„Școala Bănățeană” revista Asociației inv. bănățeni (Timișoara). „Eu mis fruncea” zic cei din Banat și în multe au dreptate. Revista despre care vorbim este o probă, nu numai prin existență, dar prin felul cum e scrisă. Într'un număr al acestei reviste, pe lângă multe articole însemnate, se găsește un istoric al vechimii școlii românești în Banat, scris de Pr. P. Bizerea: Cităm: „Cea dintâi pomenire despre existența unei școli românești în Banat o avem în veacul al XVI-lea în prefata „Paliei” (cele cinci cărți ale lui Moise din Testamentul vechiu) tipărită la Orăștie în anul 1582, unde între traducătorii „Paliei” se află și Efreim Zăconu, „dascăl de dascălie”, — adică un „dascăl” care făcea „dascălie” cu cei ce voiau să fie dascăli, deci un fel de profesor de școală normală pentru învățători. — În Caransebes. Textul care dovedește existența unei școli românești pentru creșterea învățătorilor bănățeni din prefata „Paliei” dela 1852, este următorul: „Cu mila lui Dumnezeu și cu ajutorul fiului și cu săvârșitul duhului sfântu, eu Tordasu Mihailu ales Piscopol Românilor în Ardeal și cu Herce Ștefanu propoveditorul Evangheliei lui Hs. orasu Căvâran Sebesului. Zăcanu Efreim, dascălul de dascălie a Sebesului și cu Pestisel Moisi propoveditorul Evangheliei în orașul Lugojului, și cu Akire protonopol varnujiei Hunedoariei.. cu mare mușcă scoasem din limbă iidovească, și grecească, și sârbească pre limbă românească 5 cărți ale lui Moisi prorocul”. Așa dar în sec. XVI la Caransebes se făceau învățători pentru sate și aceste școli sătești erau continuarea școlilor parohiale, mai vechi. Chiar sub ocupația turcească (1552-1716) Banatul a avut școli românești deși cu mari greutăți. Școlile erau pe la case de preoți, protopopi, dascăli și se învăța: religia, citirea, scrierea și socoteala. Autorul articolului aduce istoricul până aproape de zilele noastre. Materialul interesant bogat și serios al revistei „Școala Bănățeană” face cinste colegilor ce scot această publicație.

„Lumea Nouă” Anul V. No. 1. Director Mihail Manoilescu.

Revista „Lumea Nouă” este una dintre puținele reviste române care au o doctrină bine precizată. Directorul, cunoscutul fost ministru și guvernator al B. N. R. ca și colaboratorii săi, știu și spun ce vor. Fostul crainic al unor treburi de mare însemnătate în viața statului nostru, Mihail Manoilescu, este astăzi doctrinarul corporatismului în țară la noi. Dealtfel corporatismul este forma de conducere a înaintașilor noștri (ce erau breșelele?) așa că M. M. este glasul trecutului glorios, care ne chiamă să părăsim utopia democratică. No. 1 cuprinde următoarele articole:

Mihail Manoilescu, partid unic, corporatism, dictatură. Inginer Cristea Niculescu, reglementarea comerțului exterior. Joldea Rădulescu, variații noi pe o temă veche, reglementarea libertății presei și a profesiei de ziarist. Cristian Petrescu, corporatismul așa cum nu trebuie înțeles, etc.

Adm. este în str. Benitto Musolini No. 27 București, iar abonamentul costă 100 lei pentru învățători, preoți, studenți și săteni.

„Gândirea” Anul XV No. 3. Revista Gândirea, cum spunea cândva directorul ei, D-l Nichifor Crainiu, continuă „Semănătorul” și-l completează prin adăpostirea ei sub cerul ortodoxiei creștine. Sunt câțiva ani decând „Manifestul crinului alb” a fixat programul ce-l urmează Gândirea, în paginile căreia se găsește poezia arhaică a lui L. Pillat, mirosul de sulf, a versurilor lui V. Voiculescu, glasul profetic al filosofului Lucian Blaga sau acel de crainic al directorului, etc.—În acest număr semnează: Tudor Vianu-Matei Caragiale; Ștefan Stănescu—Poezii; Lucian Blaga—Perspectiva sofianică etc. Cronica literară făcută de Ovidiu Papadina și cea mărunță de Nichifor Crainic. „Gândirea” nu are egal nici sub raportul hârtiei și tiparului.

„Mitropolia Moldovei”. Anul XII No. 2. Publicația oficială a Arhiepiscopiei Iașilor, este una din revistele de elită care apar astăzi la noi. Se dezbate, de coodee autorizate, în paginile ei, toate problemele ce interesează Biserica noastră strămoșească și pe slujitorii ei. În acest număr se face un bilanț al activității de un an a I. P. S. Mitropolit Nicodim, în care Biserica își pune nădejdea de a-i da prilejul să vorbească despre un Iosif Nania al zilelor noastre. Pana inteligentă și peste tot energetică a Pr. C. Nonea consilier referent al Mitropoliei, semnează un frumos articol despre Hramul Catedralei Mitropolitane, în care face și istoricul ei. Mai semnează articole Diaconii: Gheorghită, Vasilache, Ciopron ș. a.

Preocupări Didactice. Ajunsă la No. 6 revistă. „Preocupări didactice” își îndeplinește frumos programul publicat în No. 1.

În Nr. 6, d-l Butnaru face un studiu asupra oboselii intelectuale, D-l Dragan continuă seria articolelor asupra comunităților de muncă, Pr. M. Gavrilesco vorbește despre valorile educative ale creștinismului, d-l Arhip face un plan de lectii, d-l C. Turcu scrie despre Halunga, d-l Victor Taranu despre Rebreanu, d-l Dobrescu sub formă de însemnări, comentează actualitățile pedagogice și psihologice, d-l M. Cojocaru face revista revistelor.

Urâm camaradei „Preocupări didactice” să meargă mulți ani înainte.

Școala dela Ilfov. An. V No. 10. Sub conducerea unui comitet de învățători din București, revista aceasta își îndeplinește cu multă pricepere rolul principal ce-l joacă o revistă dascălească. În paginile ei se discută problemele de zi ale școlii primare românești, atacând subiecte din domeniul practic, mai ales. Iată câteva articole din acest număr: Fișa individuală, Copiii întârziți mintal, Noțiunea de număr, Invățământ civic și cultura socială, Morala în școala primară etc.

Școala Prahovei. An. V. No. 10. Revistă a Asociației învățătorilor din Prahova. Școala Prahovei, este una din cele mai serioase publicații dăscălești din țară.

Având colaboratori pe mulți dintre marii oameni de știință români, scriitori și literați, profesori universitari și secundari, învățători, medici, etc., numărul acesta al revistei cuprinde un extrem de interesant articol asupra heredității și relațiile ei cu eugenia de Profesor Dr. G. Marinescu.

Apoi: Impresiile celui dintâi ministru român în America de Dr. C. Angelescu, Mobilizați-ne de D. V. Ţoni, Un monument al învățaturii românești de C. Stănescu, Invățătorii și studiul individualității elevilor de Florian Stănică, Asupra naturii și funcțiunii jocului de I. Gr. Șerban, Credințele vechilor Perși de Dum. I. Brezeanu-Teșani, Sifilisul la copii de Dr. Alex. Comaniță-Neamț, La tușa Zina de I. A. Basarabescu ș. a.

„Școala și Viața”. Anul VI No. 8. Luptăm cu multe greutate materiale—motiv pentru care uneori își întârzie apariția, alteori e cam anemică—revista Asociației Generale a Învățătorilor, prezintă un studiu asupra inteligenței copilului și rendementului școlar de Mircea Biji, dela laboratorul de psihologie experimentală dela Cluj—singurul laborator de acest gen în țară la noi și despre care vom vorbi cu alt prilej—precum și alte articole în care se desbat problemele de actualitate, cum sunt: localismul educativ, studiul individualității, orientarea profesională ș. a. „Școala și Viața” își va îmbunătăți în curând condițiile de apariție, dat fiind sprijinul pe care On. Minister al Instrucțiunii îl dă încasării abonamentelor.

Sociologie Românească. An. I No. 1. Sub direcția d-lui profesor D. Gusti, creatorul faimosului Institut Social Român, revista „Sociologie Românească” se adaugă, cu prestigiu indiscutabil, pe care i-l dă d. prof. Gusti, puținelor publicații în materie, între care însemnăm admirabila revistă „Insemnări Sociologice” a d-lui prof. Traian Brăileanu dela Cernăuți. În articolul program, d-l prof. Gusti îndeamnă să se cerceteze realitățile sociale, spre a sesiza specificul ca să se „cultive a Etică și o Politică a Adevărului social, așa cum reiese din știința Națiunii”. Mai semnează articole: Traian Hereni, H. H. Sthal Gh. Focșa, G. Vlădescu-Râcoasa ș. a. Revista apare în condiții foarte bune și costă 150 lei abonament pe an. Redacția și Administrația: Institutul Social Român, Piața Romană 6, etaj III (Palatul Academiei de Inalte Studii Comerciale și Industriale) București.

MIHAIL AVADANEI

PAGINA OFICIALA

— Se aduce la cunoștința colegilor interesați, că Institutul și Seminarul Pedagogic al Universității Cernăuți a hotărât organizarea „săptămânei pedagogice” care va avea loc între 5 și 11 Aprilie 1936. Se vor preda probleme de pedagogie, psihologie, istorie și literatură de către persoane competente din învățământul primar, secundar și universitar M. I. P. găsind că această „săptămână pedagogică” este folositoare tuturor M. C. D. a aprobat să participe și învățătorii, cunoscând ce se aprobă concediu pentru zilele de 3 și 4 Aprilie pe bază unei adeverințe a seminarului pedagogic, că inv. a luat parte la cursuri.

— M. I. P. cu ord. No. 19735/1936, a aprobat să se rețină câte 10 lei lunar, timp de 3 ani, tuturor învățătorilor din România pentru fondul „Casei Învățătorilor” ce se va ridica în București, după cum s'a hotărât la congresul învățătoresc din Sept. 1932 — la Chișinău — cei ce refuză nu sunt obligați.

— M. I. P. cu ord. No. 17411/1936, recomandă învățătorilor cartea D-lui Alexandru Marinescu Făgăraș, „Călăuza practică a învățătorului pentru confecționare de material didactic.”

— M. I. P. cu ord. No. 1916/1936, sezizat de adresa Ministerului de Agricultură și Domenii direcția regimului silvic, prin care face apel la D-nii învățători, spre a da concurs la refacerea patrimoniului forestier, recomandă călduros această propunere, rugând ca D-nii învățători să dea tot concursul în scopul arătat mai sus, făcându-se prin aceasta un adaus la fundamentul educației poporului și o operă națională.

— M. I. P. prin decizia No. 11272/1936, a instituit la Ate-neul Român din București o comisiune pentru expoziția construcțiilor școlare, pentru inv. primar.

— M. I. P. prin decizia No. 28025/1936, a dispus spre a fi admiși la examenul de înaintare gr. II din 1936, învățătorii cu titlu definitiv trebuie să îndeplinească condițiunile art. 119 din legea inv. primar publicată în Monitorul Oficial No. 101 din 26 Iulie 1924, iar pentru anii școlari 1934 — 35 și 1935 — 36, vor trebui să îndeplinească și condițiunile cerute de art. 119 din legea inv. primar publicată în Monitorul Oficial No. 152 din 5 Iulie 1934.

— M. I. P. prin decizia No. 28139/1936, a hotărât ca amenzile școlare, care nu pot fi plătite în bani, să se presteze în natură, în sensul că părinții elevilor amehdași se vor presta în natură prin lucrări manuale sau transporturi de materiale la clădirea noilor construcții școlare din comunele respective sau învecinate.

— Având în vedere datele pe care serviciul Protecția plantelor din Ministerul Agriculturii le are, se prevede pentru primăvara anului acesta o puternică invazie de omizi la arborii roditori.

În vederea prevenirii acestei invazii este indispensabil să se aplice cu strictețe curățitul pomilor de cuiburile de omizi și distrugerea lor prin foc. Se aduce aceasta la cunoștința colegilor înțeleghători, spre a da concursul împreună cu copii dela școală la distrugerea omizilor.

— M. I. P. prin ord. No. 27.029/1936, a hotărât ca învățătorii cari au depus examenul de definitivat în sesiunea Iunie 1934 să nu fie admiși a se prezenta la examenul de gr. II, ce se va ține în anul 1936, deoarece li s'a acordat titlul definitiv pe 1 Ianuarie 1933 prin decizia No. 11.266 din 18 Ianuarie 1936, adică după termenul fixat pentru înscriere la examenul de înaintare la gr. II.

— M. I. P. cu ord. No. 13.022/1936, a dispus ca examenele de diferență între cursul complimentar și liceu, să se acorde în mod excepțional, numai elevilor cari au urmat efectiv la acest curs complimentar, iar nu și acelora care au trecut examene particulare, fără formare temeinică în școală a unei culturi generale elementare, a unei culturi speciale.

— Vă facem cunoscut că, A. R. P. A. a scos o foaie de propagandă aviatică „Cerul nostru” cu abonament pe an 120 lei, 6 luni, 60 lei. Indemnăm pe toți cititorii să se aboneze la această foaie dând prin aceasta un real concurs societății A. R. P. A.

Revizor școlar, S. PURICE

Dela Asociația generală a învățătorilor

Audiența d-lui D. V. Toni

la Suveran.

Suveranul a binevoit să primească, într'o lungă audiență, pe d. D. V. Toni, președintele Asociației generale a învățătorilor, Vineri 20 Martie a. c. D-sa a expus Suveranului drepturile legale pe cari le revendică învățătorii, în legătură cu bugetul viitor.

Dacă aceste drepturi vor fi nesocotite, s'ar produce o a-dâncă nemulțumire în sufletul învățătorilor, a căror situație materială este astăzi mai grea ca niciodată.

Președintele învățătorilor a descris înaintea Șefului Suprem al Statului, soarta tragică a tinerilor învățători, — cei mai mulți trimiși să-și îndeplinească misiunea în regiuni cu populație minoritară, — nedreptățile ce îndură ceilalți învățători cari își văd mereu amenințate drepturile legale, suferințele groaznice ale celor atinși de tuberculoză, — cărorora nu li se mai plătește nici măcar suplinitorul.

Totodată, d-l Toni a informat pe Suveran asupra rodniciei activității desfășurată astăzi în țară de învățători, ca și asupra insuflețirii cu care au răspuns la chemare pentru marea operă de educație națională inspirată și îndrumată de Majestatea Sa.

Suveranul și-a exprimat înalta Sa mulțumire pentru credința cu care învățătorii stau în serviciul Patriei și via Sa dorință ca să-i vadă întotdeauna lucrând metodic, solid și stăruitor pentru prefacerea și înălțarea sufletească a poporului.

Apoi a declarat categoric că drepturile legale ale învățătorilor vor fi plătite. — unele din prevederi bugetare, altele din credite extraordinare, — dar vor fi plătite toate.

Rugăt în cele din urmă, de președintele Asociației, să fie pentru câteva clipe în mijlocul învățătorilor, cu prilejul unui congres festiv, ce s'ar ține în Capitală. În ziua de 8 Iunie a c., Suveranul a binevoit să accepte.

Deci, în ziua de 8 Iunie, Suveranul va adresa un cuvânt învățătorimii române, în chiar congresul său.

Se primește colaborarea oricărui membru al corpului didactic primar sau secundar, precum și a persoanelor ce sprijină cultura și învățământul primar. Subiectele tratate vor fi în sensul programului anunțat. Articolele vor fi scrise cîteț, pe o singură pagină, în mărimea de $\frac{1}{4}$ coală.

Pentru a se putea publica articolele într'un singur număr al revistei nu vor fi mai lungi de 4—5 fețe. Recenziile vor fi reduse la 2 pagini, Articolele ne semnate, nu se publică.

Manuscrisele nepublicate nu vor fi înapoiate. Articolele pentru publicat, se vor trimite pînă la 20 ale lunii.

ABONAMENTUL 60 LEI ANUAL, plătitibil în două rate. Abonament de susținere 200 lei anual. Cine achită acest abonament, face parte de drept din membrii cercului de colaborare al revistei. Corpul didactic primar din jud. Neamț, vor achita abonamentul în două rate de câte 30 lei prin d-nii delegați însărcinați cu plata salariului. Prima rată se va achita din salariul de pe luna Noembrie, iar a II-a rată din salariul de pe luna Febr. Ceilalți abonați vor achita prin mandat poștal

Comitetul de conducere al revistei, își ia angajamentul că va scoate revista un an, oricare ar fi riscurile.

Apelează însă la concursul colegilor înțelegători.

**RÉDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA REVISTEI „APOSTOLUL”
CERCUL DIDACTIC PIATRA-N.**

La această adresă se vor trimite schimbul de reviste, cărți, manuscrisele, recenziile, precum și orice corespondență referitoare la redacția și administrația revistei.
